

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεινόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνν δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηννοι καὶ Τρίμηννοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθῆναι, 26 Ἰανουαρίου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 9

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τὰ κορίτσια ἦταν ἀνυπόμονα καὶ βιαστικά, οἱ μαμάδες τὰ εἶχανε χαμένα, ἐπισόδια ποὺ σ' ἄλλες περιστάσεις θὰ περνοῦσαν ἀπαράτηρητα, τώρα ἔπαιρναν διαστάσεις καταστροφῆς : ὁ κόσμος τῆς Λίλιαν δὲν στεκόταν μὲ κανένα τρόπο, ἡ Μαργαρίτα, πηγαίνοντας νὰ φτιάξῃ μιὰ μπουκλα ἔκαψε τὰ μαλλιά της μὲ τὸ σίδερο, ἡ Μαρία-Ρόζα εἶχε χάσει τὴ ζώνη της καὶ τὰ ἔκανε ὅλα ἀνω-κάτω γιὰ νὰ τὴ βρῇ.

Οἱ μαμαδες μάλλωναν λιγάκι, ἔτσι, γιὰ τοὺς τύπους, ὥστόσο τὰ κοριτσάκια γλεντοῦσαν μὲ αὐτὸ τὸ νταβατούρι.

Ἐπὶ τέλους, παρ' ὅλες τίς φασαρίες καὶ τ' ἀναστατώματα, τὸ ντύσιμο τελείωσε καὶ οἱ μικρὲς καλλιτέχνιδες κατέβηκαν κρυφὰ-κρυφὰ κι' ἀθόρυβα σὰν συνωμότες τὴ σκάλα καὶ τρύπωσαν μὲς στὸ σαλονάκι περιμένοντας μὲ χτυποκάρδι.

Σὲ λίγο ἕνας μικρὸς ἀγγελιοφόρος, ἡ Μικέτα Σαλιν-Σορλὲν ἦρθε γιὰ νὰ τίς εἰδοποιήσῃ ὅτι ὁλος ὁ κόσμος ἦταν μαζεμμένος στὴ σάλα κι' ὅτι τὴ στιγμή ἐκείνη εἶχε καθήσει κι' ἡ μαρκησία στὴ θέση της.

Ἐφτασε ἡ στιγμή !

Τὸ πιάνο ἄρχισε νὰ παίζῃ ἕνα χορὸ, καὶ ἡ αὐλαία—τὸ ἀριστούργημα τοῦ Γκύ, καμωμένο μὲ δύο κόκκινους μπερντέδες—ἄνοιξε. Ἐνας ψίθυρος θαυμασμοῦ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον. Πραγματικὰ τὸ θέαμα ἦταν χαριτωμένο. Οἱ τέσσερες μικρούλες εἶχαν φορέσει κοντὰ φορεματάκια τῆς μόδας τοῦ 1830 ἀπὸ λευκὸ περκάλι, γαρνιρισμένα μὲ φραμπαλάδες, μὲ σουρωτὰ γιακαδάκια καὶ μὲ μακρυὲς ζώνες, τριανταφυλλίες γιὰ τὴ Λίλιαν καὶ τὴ Μαργαρίτα καὶ

θαλασσιὲς γιὰ τὴν Ἐδιθ καὶ τὴ Μαρία-Ρόζα. Μὲ τὸ κοστούμι αὐτὸ ἔχοντο ὡραίους παλιούς χορούς καὶ παλιὲς φιγούρες, πατώντας στίς μύτες τῶν ποδιῶν μὲ τὰ βελουδένια σανδάλια τους. Ἡ Μαρία-Ρόζα χόρευε μὲ μιὰ χάρη μοναδική· μὲ τίς ἐλαφρὲς κινήσεις της, τὰ ἀνέρα βήματα της, τὴ θελκτικὴ κλίση τοῦ κεφαλιοῦ της μὲ τὸ παλαιὸν κτένισμα, ἔμοιαζε σὰν βγαλμένη ἀπὸ καμμιὰ παλιὰ χαλκογραφία.

«Πλήθος κόσμου εἶχε πολιορκήσει τὴν εἴσοδον τοῦ ἐργοστασίου...»

Ἄλλωστε ὁ κυριώτερος συντελεστής γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς γιορτῆς ἦταν αὐτή. Εἶχε μέρος σ' ὅλα σχεδὸν τὰ νούμερα καὶ ὅλα τὰ διαλείμματα τὰ πέρασε ἀνεβοκατεβαίνοντας σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ σκηνὴ στὸ καμαρίνι της γιὰ ν' ἀλλάξῃ κοστούμια. Ντύθηκε ἰνδὴ μπαγιαντέρα, κανηφόρος, Ἀγία Ρόζα, κομπὴ κυρία τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἀναλόγως μὲ τοὺς χορούς ἢ τὰ ταμπλώ-βιδὰν ποὺ λάβαινε μέρος.

Στὸ τέλος ἔφθασε τὸ τελευταῖο της νούμερο ὅπου θὰ ἔπαιζε στὸ πιάνο τίς δικές της συνθέσεις. Εἶχε ἀλλάξει καὶ κατέβαινε τὴ μεγάλη μαρμαρένια σκάλα. Εἶχε βάλει φόρεμα ἀπὸ λευκὸ μεταξωτὸ κεντημένο μὲ χρυσὰ στεφανάκια ἀπὸ δάφνη. Ἐνας λευκὸς τούλιнос φιόγκος συγκρατοῦσε πίσω τίς χρυσὲς μπουκλές τῶν μαλλιῶν της.

Ὅσα προτερήματα κι' ἂν ἔχη ἕνα μικρὸ κορίτσι, τέλειο βέβαια δὲν εἶναι. Ἡ Μαρία-Ρόζα συλλογιζόταν τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰ «μπράβο» ποὺ εἶχε ἀκούσει ἐκείνη τὴ βραδυὰ κι' ἕνα χαμόγελο πλανιόταν στὰ χεῖλη της.

Ἐξαφνα τὸ χαμόγελό της ἔσβυσε μὲ μιὰς. Κάποιος κατέβαινε τὴ σκάλα ἀπὸ πίσω της. Αὐτὸς ὁ κάποιος φοροῦσε ἕνα μακρὸ πανωφόρι κι' ἕνα κασκέτο ποὺ σκίαζε ὅλο του τὸ πρόσωπο. Ἡ Μαρία-Ρόζα πῆγε νὰ βάλῃ μιὰ φωνή—μὰ δὲν πρόφτασε νὰ φωνάξῃ· ὁ περίεργος ἀγνωστος σήκωσε τὸ κεφάλι του. Καὶ τὸ κοριτσάκι ἀνεγνώρισε τὸν Γκύ.

Ὁ Γκύ, ντυμένος γιὰ ἔξω ! Τέτοια ὥρα ! Στὴ μέση τῆς γιορτῆς ! Ἡ καρδιά τῆς Μα-

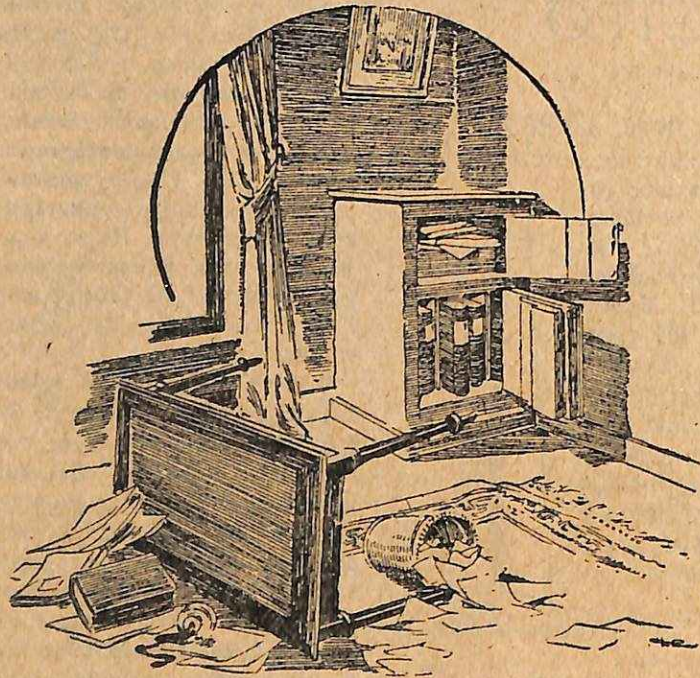
ρίας-Ρόζας σφίχτηκε από αγωνία.

— Πού πηγαίνεις, Γκύ; ψιθύρισε με σδυμένη φωνή. Πές μου, σέ παρακαλώ.

— Δεν μπορώ να κρατηθώ, είπε ο Γκύ. Αυτός ο άνθρωπος που λές ότι είδες στην αυλή του εργοστάσιου, μου βασανίζει το μυαλό. Είμαι πολύ άνησυχος. Θα πάω στο εργοστάσιο.

Η Μαρία-Ρόζα αισθάνθηκε τα χέρια της να παγώνουν μέσα από τα λευκά γάντια της.

— Καλά δεν τόν είδες πριν τόν κύριο Ζιρώ; ρώτησε, απορώντας με τόν ίδιο τόν έαυτό της, πού μπόρεσε να θυμηθῇ, αυτό τὸ ὄνομα στήν τα-
ραχή της.

«Ο διευθυντής είχε βρεθεί σκοτωμένος και τὸ γραφεῖο του ἀνάτατο...»

— Δεν τόν βρήκα στο εργοστάσιο, ούτε σήμερα τὸ πρωί, ούτε σήμερα τὸ απόγευμα, ἀπάντησε ὁ Γκύ.

Τὸ πρωί; Ὅστε λοιπόν ὁ Γκύ εἶχε ζητήσει νὰ ἰδῇ τὸν κ. Ζιρώ ἀπὸ σήμερα τὸ πρωί. Για ποῖο λόγο; Τί εἶχε νὰ τοῦ πῇ; Τί ἦταν πάλι αὐτὰ τὰ μυστήρια;

— Ἐλεπτε σήμερα ὅλη τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι ἀπόψε τὸ βράδυ θὰ πάω στὸ εργοστάσιο γιὰ νὰ τελειώσω κάτι ἐπείγοντα γράμματα. Πρέπει λοιπόν νὰ πάω τώρα γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσω.

Ὅλες οἱ ἀνησυχίες τῶν τελευταίων ἡμερῶν, πού εἶχε προσπαθήσει νὰ τίς δώξῃ, στριφογύριζαν τώρα γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Μαρίας-Ρόζας. Δὲν εἶχε θελήσει νὰ τοὺς δώσῃ ση-
μασία, καὶ νὰ τώρα πού ὁ ἴδιος ὁ

Γκύ τίς τῆς ξανάφερνε μπροστά της φοβερότερες ἀπὸ πρὶν. Κι' ὕστερα, δὲν ἦταν ἄραγε ἐπικίνδυνον τὸ νὰ βγῇ μόνος του ἔξω τέτοια ὥρα, καὶ νὰ πάῃ στὴν ἔρημη, σκοτεινὴ φάμπρικα; Ἡ καρδιά τῆς μικρούλας σφίχτηκε ἀπὸ αγωνία. Σιωπηλὴ ἐπέρασε τὸν διάδρομο μαζί με τὸν Γκύ, βγήκε ἔξω καὶ βρέθηκε στὴν κινητὴ γέφυρα. Ἡ νύχτα ἦταν μαγευτικὰ ὠραία. Στὸν οὐρανὸ ἔλαμπαν ἀμέτρητα ἀστέρια καὶ τὸ φεγγάρι πού μόλις εἶχε ἀνατελεῖ, ἔμοιαζε σὰν ἀσημένιο νούφαρο. Στὸ βάθος ξεχώριζαν οἱ σκιές τοῦ κοιμισμένου πάρκου, πέρα στὸν κήπο τὰ ἀνθισμένα παρτέρρια κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστρῶν καὶ τοῦ φεγγα-
ριοῦ ἔπαιρναν μιὰ ὄψη φαντασμαγορικὴ. Κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν· μόνο ἀπὸ τὰ παρὰ θύρα τοῦ σκαλονιοῦ ἔφθαναν πού καὶ πού στ' αὐτιά τους οἱ μεταλλοκροῖστοι τῶν ἐνὸς βιολίου. Ἦταν μιὰ σονάτα τοῦ Γκρήγκ πού τὴν ἔπαιζαν ὁ Πέτρος καὶ ἡ Μαργαρίτα.

— Μαρία-Ρόζα, εἶπε ὁ νέος, δὲν θέλω νὰ τὸ καταλάβουν μέσα ὅτι λείπω, γιατί θὰ πρέπει νὰ τοὺς δώσω ἐξηγήσεις καὶ δὲν ἐννοῶ με κανένα τρόπο νὰ μά-
θῃ ὅλος ὁ κόσμος τί τρέχει στὸ ἐρ-
γοστάσιο.

— Μ' αὐτὸ θὰ εἶναι κάπως δύσκολο, Γκύ. Ὑστερα ἀπὸ μένα δὲν ἔρχεται τίποτε ἄλλο στὸ πρόγραμμα. Θὰ χορέψουμε καὶ τότε δίχως ἄλλο θὰ ἰδοῦν πῶς ἐσύ λείπεις.

— Πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ προφτάσω νὰ πάω καὶ νᾶρθω ὥσπου νὰ τελειώσω ἡ παράσταση. Για πές μου, τί ἔχει νὰ γίνῃ ἀκόμη;

— Ὅχι σπουδαῖα πράγματα. Ὑστερα ἀπὸ τὴ σονάτα, θὰ ἀπαγγεῖλῃ ἡ Ἐδιθ μερικὰ ποιήματα καὶ κατόπιν θὰ καθήσῃ ἐγὼ στὸ πιάνο νὰ παίξω καὶ νὰ τραγουδήσω τίς συνθέσεις μου, κι' αὐτὸ εἶναι ὅλο. Ποτὲ δὲν θᾶχῃς τὸν καιρὸ νὰ πᾶς καὶ...

— Τίς συνθέσεις σου εἶπες; τὴν ἔκοψε ὁ Γκύ. Μὰ τότε, Μαρία-Ρόζα,

μπορεῖς νὰ σώσῃς τὴν περίστασι. Ἄν τραγουδήσῃς ἀπόψε ὅπως χθὲς στὶς πρόβες, τότε δίχως ἄλλο θὰ σὲ ξαναφωνάξουν στὴ σκηνή. Μὴν τοὺς ἀρνεῖσαι τίποτε. Παῖξε τοὺς δ, τι σοὺ ζητήσουν. Μὲ λίγα λόγια κράτησέ τους ὥς τὴν ὥρα πού θὰ γυρίσω πίσω.

Ἡ Μαρία-Ρόζα κούνησε μὲ ἀμφιβολία τὸ κεφάλι της.

— Θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ τραγουδήσω καὶ νὰ παίξω καλὰ. Θὰ ἔχω μεγάλῃ ἀνησυχία καὶ ταραχή.

— Ἐαδελφούλα μου, μὴ δειλιάζῃς. Πρέπει νὰ ἔχῃς θάρρος. Ἐχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ σένα.

— Γκύ, θὰ κάνω ὅ, τι μπορῶ· στὸ ὑπόσχομαι. Ὅσο θὰ λείπῃς θὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ σὲ φυλάξῃ.

Ὁ Γκύ χαμογέλασε μὲ συγκίνηση καὶ μὲ κάποια δυσπιστία.

— Δὲν θὰ σοὺ εἶναι καὶ τόσο εὐκολο, μέτα σὲ τόσον κόσμο.

— ὦ, πῶς! Μὲ τὸ στόμα μου θὰ τραγουδῶ, ἀλλὰ μὲ τὴν ψυχὴ μου θὰ προσεύχομαι.

Τὸ φεγγάρι πού εἶχε τώρα σηκωθεί ἄρκετὰ ψηλὰ ἔλουζε τὴ Μαρία-Ρόζα μὲ τὸ ἀργυρὸ του φῶς. Μὲ τὰ χρυσόξανθα μαλλιά της πού σκέπαζαν τοὺς ὤμους της, μὲ τὸ κατάλευκο φόρεμά της πού ἔμοιαζε σὰν πέταλο λουλουδιοῦ, φαίνονταν σὰν κανένα πλάσμα οὐράνιο καὶ ὄχι σὰν παιδί.

Τὸ ἑλαφρὸ ἀεράκι πού φυσοῦσε περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χιονόλευκα πούπουλα τοῦ μποᾶ πού εἶχε ριγμένον στοὺς ὤμους της καὶ τὰ ἔκανε ν' ἀνατριχιάζουν, σὰν φτερά πού εἶναι ἔτοιμα ν' ἀνοίξουν.

Πολὺ συχνὰ ἀργότερα ὁ δυστυχισμένος Γκύ, στὶς μαῦρες ὥρες τῆς ἀπελπισίας του, ἔφερνε πάλι μπροστά του τὴ γλυκειὰ κι' αἰθέρια μορφή τῆς Μαρίας-Ρόζας ὅπως ἦταν ἐκεῖνη τὴ στιγμή, πολλὰς φορές, ὅταν ἔκλεινε τὰ μάτια, τοῦ παρουσιαζόταν ξανθὴ κι' ὀλόλευκη σὰν παρήγορος ἄγγελος.

— Νὰ πάρει τοῦτο, εἶπε δειλὰ τὸ κοριτσάκι. Πάρε μαζί σου τὴν Παναγίτσα μου, θὰ σὲ προστατεύῃ.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ξεκρέμασε ἀπὸ τὸ λαμβὸ τῆς μιὰ ἀλυσιδίτσα, ὅπου κρεμόταν ἓνα μενταλλιόνι μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

— Καὶ τώρα, Γκύ, στὸ καλὸ. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ.

Καὶ χωρὶς νὰ πῇ ἄλλη λέξη ἡ Μαρία-Ρόζα πέρασε τὴ γέφυρα καὶ μπήκε πάλι στὸ σπίτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ἡ τελευταία ὠραία βραδυὰ

Ὅταν μπήκε ἡ Μαρία-Ρόζα μὲς στὸ σαλονάκι, ἡ Ἀιλίαν καὶ ἡ Μα-

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΦΛΩΡΟΥ

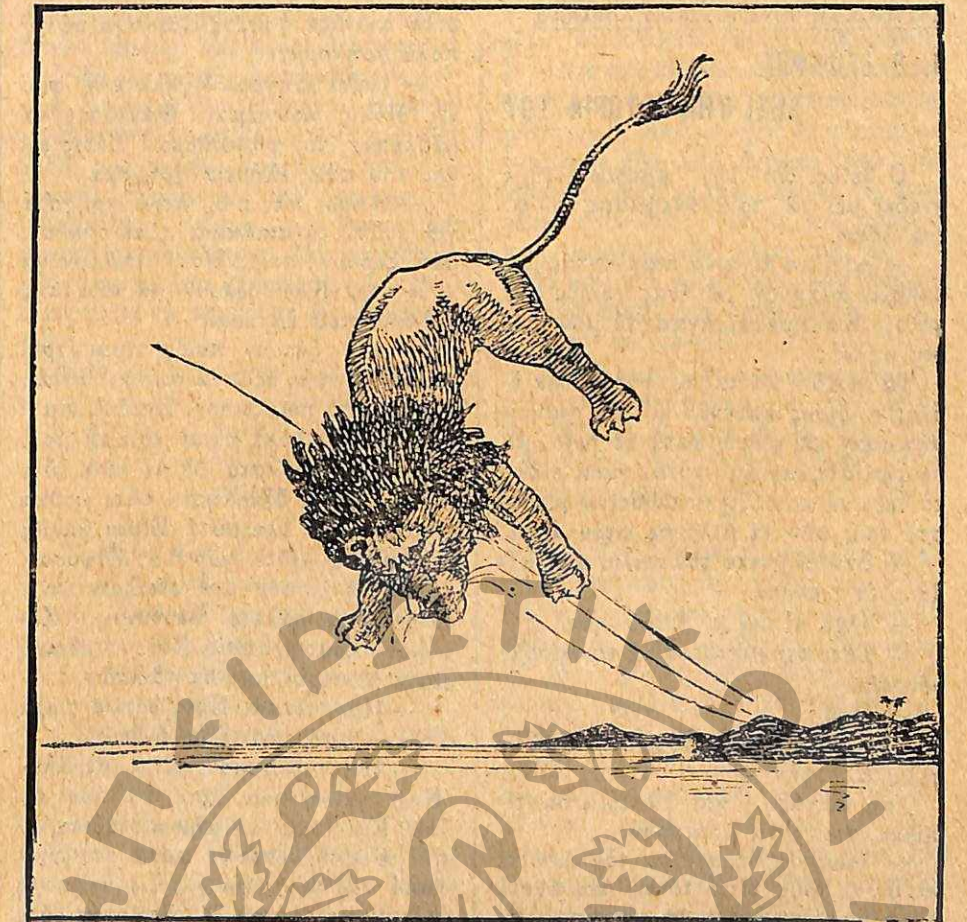
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Θ'.

Ὁ Φλώρος κι' ὁ Ἀρουραῖος δὲν μπορούσαν νὰ πιστέψουν πῶς, ἂν πλησίαζε ὁ κύρ-Λέοντας, ὁ φίλος τους Ἴπποπόταμος θὰ τοὺς ἔκανε νὰ γελάσουν πολὺ. Γελᾷ κανένας μπροστὰ σ' ἓνα λιοντάρι πεινασμένο; Γι' αὐτὸ περίμεναν μὲ ἀγωνία, κι' οὔτε νὰ παίξουν πιά εἶχαν ὁρῆξῃ, οὔτε νὰ μιλήσουν.

— Μὰ μὴ φοβᾶστε, τοὺς ἔλεγε ὁ Ἴπποπόταμος. Δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα; Μὲ προσβάλλετε!

Ὁ λόγος αὐτὸς τοὺς φιλοτίμησε καὶ προσπάθησαν νὰ φανοῦν ἄφοβοι καὶ πιὸ ἤσυχτοι. Ἀπὸ μέσα τοὺς ὅμως πάντα φοβούνταν, κι' εἶχαν τὸ νοῦ τους καὶ τὰ μάτια τους ὅλο στὸ βράχο...

γαρίτα τὴν ὑποδέχθηκαν μὲ φωνὲς ἀνυπομονησίας.

— Ἐλα, πιά! Παρὰ λίγο νὰ μὴν προφτάσῃς. Ὅπου νάσαι ἡ Ἐδιθ τελειώνει.

Στ' ἀλήθεια, ἀπὸ πλάι ἀκουγόταν ἡ ἀρμονικὴ φωνὴ τῆς Ἐδιθ καὶ σὲ λίγο ζωηρὰ χειροκροτήματα χαιρέτησαν τὸ τέλος τῆς ἀπαγγελίας.

Ἦταν ἡ σειρά τῆς Μαρίας-Ρόζας νὰ βγῇ στὴ σκηνή. Αἰσθανόταν βέβαια μιὰ ἑλαφριά συγκίνηση μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ ἐβγαίνει γιὰ πρώτη φορὰ νὰ τραγουδήσῃ μόνη της μπρὸς σὲ τόσον κόσμο, ἀλλὰ ἦταν πολὺ ἀπλή ὥστε νὰ αισθάνεται αὐτὸ πού λένε «τράκ».

Ὁ Ἀμωρὺ καὶ ὁ Πέτρος εἶχαν τραβήξῃ τὸ πιάνο στὴ μέση τῆς σκηνῆς. Κάτω, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι ἐγέμιζαν τὸ σαλόνι.

Ἡ Μαρία Ρόζα χαιρέτησε μὲ χάρη, κι' ὕστερα κάθισε ἀπλᾶ στὸ πιάνο καὶ ἄρχισε νὰ παίξῃ ἓνα πρελούδιο μέσα σὲ θρησκευτικὴ σιγή.

Στὴν ἀρχὴ νόμιζε ὅτι δὲν θὰ μπορούσε οὔτε ἓναν ἥχο νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα της. Σὲ λίγο ὅμως συνήλθε καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ τὸ πρῶτο της τραγουδάκι.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON ALKIANIS

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΓΓΟΝΙ

Γεῖρε γλυκὰ στὴν ἀγκαλιά μου. Δέσι στὸ ἐγγόνι του ὁ παππούς, τὰ παραμῦθια τὰ παλιά μου Ἀφοῦ σ' ἀρέσει νὰ τ' ἀκοῦς.

Καὶ γέρνει ὀλόξανθο κεφάλι Στὰ χιονισμένα του μαλλιά, Καὶ σμίγει τοῦ ἡλίου ἡ ἀνηλιὰ Στὴ χειμωνιά τῶν χρόνων πάλι.

— Ὅση σπουδὴ κι' ἂν ἀποκτήσῃς, ἴσως δὲ ζήσω νὰ σὲ ἰδῶ, Πρέπει τοῦ κόσμου νὰ γνωρίσῃς Καλὰ, παιδί μου, τὸ σχολεῖο.

Σχολεῖο δὲν μοιάζει παιδικαῖο, Δὲν ἔχει δάσκαλους αὐτό... Ἐχει φαρδὺ ἓνα δρόμον ἴσιο, Κι' ἐν' ἄλλο ἀπόκεντρο, στενὸ...

Τὸν ἴσιο δρόμο, ἐσύ, νὰ παίρνῃς, Γιατ' εἶν' αὐτὸς τῆς ἀρετῆς... Πάντα τὸ βῆμα ἐκεῖ νὰ φέρῃς Καὶ γὴν ἀνδοφόρα θὰ πατήσῃς!

Τὸν πιὸ στενὸ ἂν πάρῃς δρόμο, Ἐκεῖ, μικρὸ, θὰ πλανηθῇς... Θὰ βρῇς τὴ φοίκη καὶ τὸν τρόμο Κι' ἀδίκῃ ξάφνου θὰ χαθῇς!

Τὰ λόγια αὐτὰ, παιδί, στοχάσου· Μιὰ τριχὰ μου γεροντικὴ, Δὲν κάνουν τὰ ξανθὰ μαλλιά σου: Κρύβεται ἡ πείρα μέσα ἐκεῖ!

Πεῖρα πικρὴ πού πρὶν νὰ πάθῃς, Μικρὸ ἀγγελουδί πού ἀγαπῶ, Πρέπει ἀπὸ τώρα νὰ τὴ μάθῃς Σὰν παραμῦθι χαρωπὸ.

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

Ὁ κύρ-Λέοντας ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται κεῖ-πάνω ἀκίνητος καὶ νὰ κοιτάζῃ ὀλόγυρα τὴ φεγγαρόφωτη ἐρημιὰ. Μὰ σὲ λίγο κουνήθηκε κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνει.

— Μάννα μου! φώναξε ὁ Φλώρος· ἔρχεται!

— Μαννούλα μου! φώναξε κι' ὁ Ἀρουραῖος, μᾶς εἶδε καὶ πλησιάζει! Ὁ Ἴπποπόταμος δὲν εἶπε τίποτα. Προχώρησε μόνο δυὸ-τρία βήματα καὶ στάθηκε σὰ νὰ περίμενε τὸν ἐχθρὸ πού πλησίαζε ὀλοένα. Πίσω του εἶχαν σταθεῖ οἱ δυὸ φίλοι μας, κι' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει πῶς χτυποῦσε ἡ καρδούλα τους...

Ἀξαφνὰ βλέπουν τὸν Ἴπποπόταμο νὰ σηκώνῃ ψηλὰ τὸ κεφάλι κι' ἀκοῦνε ἓνα φοβερὸ «ἄφουτ!» πού ἀντήχησε σὰν κανονιὰ.

Ὁ Ἴπποπόταμος εἶχε φταρνιστεῖ μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Κι' ὁ κύρ-Λέοντας τινάχτηκε ψηλὰ στὸν ἀέρα στοιφογυρίζοντας σὰν κουρέλι, σὰν ἄερος!

Οἱ φίλοι μας τὸν ἔχασαν ἀπ' τὰ μάτια τους. Τόσο ψηλὰ καὶ μακριὰ πῆγε μὲ τὸ φταρνισμα. Κι' ἔπειτα τὸν εἶδαν νὰ πέφτῃ ἐκεῖ πέρα, πού τέλειωνε ἡ στεριά κι' ἄρχιζε ἡ θάλασσα. Τότε ἔβαλαν τὰ γέλια—μὰ κατὶ γέλια!

— Δεν σάς τὸ εἶπα πὼς θὰ γελάσετε ; τοὺς εἶπε ὁ Ἰπποπόταμος, γελώντας κι' αὐτός. Ἦξερα ἐγώ... Εἴδατε πὼς τὸν ἔκαμα νὰ κάμῃ μπλούμι ;
— Κι' ἀπὸ τί ψηλά ! εἶπε ὁ Ἀρουραῖος. Μακροβούτι μιὰ φορὰ !
— Μὰ μὴ θὰ βγῇ κολυμπώντας ; εἶπε ὁ Φλώρος.
— Δεν ἔξερει κολύμπι, εἶπε ὁ Ἰπποπόταμος, ἡσυχάστε.

Οἱ φίλοι μας ἡσύχασαν στὴν ἐντέλεια. Κανέναν ἐχθρὸς δὲν τοὺς φοβόριζε πιά. Κι' ἀποτελεῖσαν τὴν βραδυὰ τους μὲ παιχνίδια, μὲ τραγούδια, μὲ παραμύθια, μὲ γέλια, μὲ χαρὰ.

— Ποτὲ νὰ μὴ χωριστοῦμε ! ἔλεγαν στὸν Ἰπποπόταμο· θάμαστε τόσο εὐτυχισμένοι νὰ ζοῦμε μαζί σας !

— Κι' ἐγώ, τοὺς εἶπε ὁ Ἰπποπόταμος. Γι' αὐτὸ αὖριο θὰ χτίσουμε δυὸ καλύβες· μιὰ μεγάλη γιὰ μένα καὶ μιὰ μικρὴ γιὰ σὰς τοὺς δυό. Καὶ θάμαστε ἀχώριστοι. Τώρα ἄς κοιμηθοῦμε. Καληνύχτα σας, ἀγαπητοί μου φίλοι, καὶ καλὰ ὄνειρα !

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΝΕΜΟΥΣ

4. Ο ΖΕΦΥΡΟΣ

ΛΕΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ὁ θεὸς ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ εἶχε ἀνεβεῖ μὲ τὰ τρία ἀνεψάκια του σ' ἓνα λόφο.

— Ἀ! εἶπε ἄξαφνα παίρνοντας μιὰ βαθεῖαν ἀναπνοή· νὰ ἕνας παλιὸς μου φίλος. Καλημέρα, ἀγαπητέ μου. Εἶσαι καλὰ ;

Τὰ παιδιὰ κοίταξαν γύρω, δὲν ἔβλεπαν ὅμως κανέναν κι' ὅλο ἀπορία σήκωσαν τὰ μάτια κατὰ τὸ θεῖο, μὰ δὲ φωτίστηκαν ἀπ' αὐτὸ, γιατί εἶδαν τὸ θεῖο νὰ κοιτάζῃ κατευθεῖν μπροστά του, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἄέρα.

— Δεν βλέπετε τὸν παλιὸ μου φίλο ; τὰ ρώτησε.

— Ὁχι, εἶπαν μ' ἓνα στόμα.

— Τότε τοὐλάχιστον θὰ τὸν αἰσθάνοσαστε.

— Ποῦ ;

— Ποῦ, Μὰ στὸ πρόσωπό σας. Σὰς φιλεῖ ὅλη τὴν ὥρα.

Τὸν κοίταξαν καὶ τὰ τρία σαστισμένα, χωρὶς νὰ μιλήσουν.

— Ἰσως θὰ θέλατε νὰ τὸν ἀκοῦτε νὰ μιλή, τοὺς εἶπε τότε. Δεν ἔχετε παρὰ νὰ καρφώσετε τὰ μάτια σας νὰ, πάνου σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ, ἄσπρο συννεφάκι· καὶ ν' ἀκούσετε. Βέβαια, ἡ φωνὴ του δὲν εἶναι πολὺ δυνατὴ, μὰ θὰ μπορέσετε νὰ καταλάβετε ὅλα ὅσα λέει, φτάνει ν' ἀνοίξετε καλὰ τ' αὐτιά σας.

Κι' οἱ τρεῖς τότε κοίταξαν κατὰ τὸ σύννεφο καὶ ὁ θεὸς φώναξε στὸν ἄέρα :

— Μπορεῖς νὰ χασομερήσης πέντε λεπτὰ, παλιέ μου φίλε ;

— Μὰ βέβαια, βέβαια· ἦρθε ἡ ἀπάντησις. Ὅ,τι θέλεις. Δεν εἶναι καμμιά βία. Ὡραία μέρα σήμερα, ἔ ; Σὲ βεβαιώνω πὼς ἔχετε πολὺ πιὸ δροσιὰ ἐδῶ παρὰ στὸν Καναδᾶ. Πρὸ μιᾶς ὥρας πέρασα ἀπὸ κεῖ.

— Μὴ βιάζεσαι τόσο, καλὲ μου

φίλε· φώναξε ὁ θεὸς. Πᾶς λίγο πολὺ πολὺ γρήγορα.

— Πολὺ γρήγορα ! γέλασε ἡ φωνή. Μόλις κουνιέμαι. Φαντάσου νὰ μὲδλεπες τὸ φθινόπωρο ! Τότες εἶναι πὸν πάω ἀλήθεια γρήγορα.

— Θέλω νὰ πῶ, πολὺ γρήγορα γιὰ τοῦτα τὰ παιδάκια· εἶπε ὁ θεὸς. Δεν ξέρουν ποῖος εἶσαι. Θέλουν νὰ τοὺς πῇ. Καὶ θέλουν νὰ τοὺς πῇ κι' ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι.

— Δεν ξέρουν ποῖος εἰμαι τρία παιδάκια τόσο ἔξυπνα σὰν κι' αὐτά ; Νὰ τοὺς τὸ πῶ λοιπόν. Παιδιά, εἰμαι ὁ Ζέφυρος. Αὐτὸ εἶναι τὸνομά μου. Μικρὸ μὰ θαυμαστό. Δὲ μὲ λένε οὔτε Βασιλιά, οὔτε Μαρκήσιο, οὔτε Δουκά — τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Εἰμαι ἀπλῶς ὁ Ζέφυρος. Οὔτε κὰν ὁ κ. Ζέφυρος. Ἄν ποτὲ λοιπὸν μοῦ στείλετε κανένα γράμμα, βάλτε διεύθυνση : Ζέφυρον, πόστι-ρετζάντ. Καί... νὰ μὴν εἰστε σίγουροι πὼς θὰ τὸ λάβω.

— Πᾶει καλὰ. Προχώρησε τώρα στὴν ἱστορία σου· εἶπε ὁ θεὸς.

— Ἡ ἱστορία μου εἶναι μεγάλη. Ἐγὼ γεννήθηκα πρὶν ἀπ' τὸν Ἀ-δάμ. Καὶ ἴσως νὰ μὴν πιστεύετε, δ-ταν μὲ αἰσθάνεστε νὰ φουσὸ στὸ πρόσωπό σας πὼς ἐγὼ γυρίζω στὴν γῆ ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ δὲν ὑπῆρχαν οὔτε δέντρα, οὔτε φυτὰ, οὔτε ἔντομα, οὔτε πουλιά, οὔτε ζῶα, οὔτε ἄνθρωποι. Καὶ ὅμως εἶναι ἀλήθεια ! Εἰμαι πολὺ πολὺ γέρος. Ἀφοῦ γὰρ θυμάμαι τὸν καιρὸ ποῦ δὲν ὑπῆρχε Ἀτλαντικός Ὠκεανός. Τί λέτε γι' αὐτό ; Στὴ θέση τοῦ Ὠκεανοῦ βρισκόταν μιὰ θαυμάσια Ἠπειρος ποῦ τ' ὄνομά της ἦταν : Ἀτλαντίς. Ἀχ, τί σπάνια, τί ἀνώτεροι ἄνθρωποι ζοῦσαν ἐκεῖ ! Ἀς ἀφήσουμε τὸ ἔσοχο κλῖμα της. Κι' ὅσο συλλογίζομαι πὼς τώρα τὰ μεγάλα χτίρια, τὰ παραδεισένια περιβόλια, οἱ υποδειγματικὲς πολιτείες της βρισκονται κάτω ἀπ' τὴν βαθεῖα θάλασσα ! Ὅταν ὁ θεὸς σας γύριζε μιὰ φορὰ ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ, ἔρριξε στὴ θάλασσα ἓνα ἄδειο κουτὶ ἀπὸ σαρ-

δέλλες. Γέμισε νερὸ καὶ βούλιαξε. Μεγάλες φάλαινες ἦρθαν καὶ τὸ μύρισαν, μικρὰ ψάρια κολύπησαν νὰ τὸ πιάσουν. Μ' αὐτὸ κατέβαινε, κι' ὅλο κατέβαινε, ὥσπου ἔφτασε σ' ἓνα βάθος ποῦ τὰ νερά εἶνε πάντα μαύρα καὶ σκοτεινὰ σὰν τὴ νύχτα κι' ὅπου τίποτα δὲ ζῇ. Δὲ στάθηκε κεῖ, μὰ ἐξακολούθησε νὰ κατεβαίνει μεσ' στὸ σκοτάδι. Καὶ ποῦ νομίζετε πὼς στάθηκε ; Μέσα στὸ παλάτι τοῦ ἀρχαίου Ἀτλαντα ποῦ βασίλευε τὸν πολὺ παλιὸ καιρὸ σ' αὐτὴ τὴν Ἠπειρο.

— Γιὰ πὲς στὰ παιδιὰ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι.

— Μὰ κι' ὁ γάτος σας ξέρει ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι, γκρίνιασε ἡ φωνή.

— Τ' ἀνιψάκια μου ὅμως δὲν τὸ ξέρουν.

— Ἀλήθεια ; γέλασε τώρα ἡ φωνή. Ἐρχομαι ἀπ' τὴ δύση. Κι' εἰμαι τῆς γνώμης πὼς δὲ θάκανεσ ἄσχημα, ἂν ἐπαίρνες τ' ἀνιψάκια σου μαζὺ σου στὸν Καναδᾶ. Ἐτσι θὰ μπορέσουν νὰ ἴδουν μὲ τὰ μάτια τους τί εἶναι στ' ἀλήθεια ἡ δύση.

Τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἔρχομαι μικρὰ μου εἶναι τὸ καλύτερο μέρος τοῦ κόσμου. Κι' ὅταν ἀκοῦτε τὴ λέξη Ζέφυρος, πρέπει τὸ μυαλό σας νὰ πηγαίνει πολὺ μακριά.

Κάθε φύσημα ποῦ αἰσθάνεστε στὸ πρόσωπό σας αὐτὴ τὴ στιγμή ἔχει διαβῇ ὅλο τὸ βαθὺν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν κι' ὀλόκληρη τὴ Μεσόγειο. Καὶ σκεφθῇτε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ τί ἔκαμε : Σάλεψε τὴν ἀγγλικὴ σημαία πάνου ἀπ' τίς στέγες τῆς Βικτωρίας στὰ νησιά τοῦ Βαγκούβερ, σκόρπισε τὸν ἀφρὸ πάνου στὰ κύματα τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ : πέρασε ἀπὸ χιονισμένα μονοπάτια πάνου στὰ χιονοκέραστα Βραχώδη Ὄρη, ὅπου μέσα στὰ βαθιὰ ὄρυχαι σκάβουν οἱ ἄνθρωποι καὶ ψηλά, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ αἰώνια χιόνια βρισκονται μεγάλες λίμνες. Ὑστερα κατέβηκε στοὺς πρόποδες, ὅπου τ' ἄγρια ἄλογα ἀνασαι-νουν τὴν πρωῒνην αὔρα, χοροπηδῶντας, ἐνῶ τρέχουν νὰ πιοῦν νερὸ στὶς κρύες πηγές. Ἐπειτα διέβηκε ἀπ' τὸ μεγάλο λιβάδι, ὅπου ἔχουν μείνει τ' ἀχνάρια τοῦ βουβάλου καὶ κεῖ ποῦ πῆγαινε σκόρπισε λίγα φτερά ἀπ' τὸ καπέλλο κάποιου Ἰνδιάνου καὶ δρόσισε τὸ ζεστὸ μέτωπο ἐνὸς κάου-μπόυ ποῦ προσπαθοῦσε νὰ πιάσῃ μὲ τὴ θηλειὰ τοῦ ἓνα ἄγριο ἄλογο. Διὰ-βηκε ἀπὸ ἀπέραντες πεδιάδες, πέρασε πάνου ἀπὸ πελώριες λίμνες, γεύτηκε τὸν ἀφρὸ τοῦ Νιαγάρα, ἔκαμε κάτι φύλλα πάνου στὰ βουνὰ νὰ χορέψουν στὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ψιθύρισε μιὰ προσευχὴ πάνου ἀπ' τὰ χῶ-

ματα ποῦ ἦσαν τὸ αἶμα τοῦ γενναίου Βόλφ (*) στὸ Κέμπек, τὴν πρωτεύου-σά τοῦ Καναδᾶ κι' ἀφοῦ πέρασε πάνου ἀπὸ τὸ φιδωτὸ ποτάμι τοῦ Ἀγ. Λαυρεντίου, βγήκε στὴ θάλασσα.

Καὶ κεῖ ποῦ διάβαινε τὸν Ἀτλαν-τικὸν, ἀπάντησε μιὰ σειρὰ ἀπὸ πλοῖα ποῦ κουβαλοῦσαν στάρει ἀπ' τὸ μέγαλο λιβάδι, τὸ στάρει ποῦ κάνουν ψωμί καὶ σεῖς τὸ τρώτε μὲ βούτυρο καὶ μαρμελάδα...

— Θὰ κουράστηκες νὰ μιλάς ὅλη τὴν ὥρα γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου, εἶπε ὁ θεὸς.

— Μπά, τί λές, καλὲ μου φίλε ! Ἐμένα, ἄμα κουρντιστῶ, δὲν μπορεῖς εὐκολὰ θὰ μὲ κάνης νὰ σωπάσω.

Ἰσως κανένα ἀπ' τ' ἀνίψια σου νὰ θελε νὰ μὲ ρωτήσῃ τώρα τίποτα.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε Ζέφυρε, εἶπε τότε τὸ μεγαλύτερο, εἶναι ἀλή-θεια πὼς μιλάτε σεῖς ἡ ὁ θεὸς Νί-κος θέλει νὰ γελάσῃ μαζί μας ;

— Μπά, μὰ τί ἰδέα ! Ὅλα ἐγὼ τὰ εἶπα. Δεν σὰς γελάει διόλου ὁ θεὸς σας, ἀκούστηκε ἡ φωνή.

Καὶ δὲν ἔλεγε ψέμματα.

(Μετάφρ.—Διασκευή) ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΙΟΣ

(*) Σ. τ. μεταφρ. Βόλφ. Ἀγγλος στρατηγὸς ποῦ σκοτώθηκε πολέμῳντας στὸ Κέμπεκ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΥΟ ΚΑΤΕΡΓΑΡΗΔΕΣ

Δυὸ ἐφένδες—ἔτσι λένε τὰ παλλη-κάρια στὴν Ἀνατολή— συναπαντη-θήκανε μιὰ φορὰ σ' ἓνα δρόμο. Ὁ καθένας τοὺς κρατοῦσε ἀπὸ ἓνα σάκ-κο καλὰ δεμένον ἀπὸ πάνω, ποῦ θὰ εἶχε βέβαια τὴν πραγματεία του,

— Ὡρα καλὴ τὸν ἐφέ, χαιρέτισε ὁ ἕνας τους.

— Ὡρα καλὴ καὶ τοῦ λόγου σου.

— Ποῦ ἀπὸ δῶ μὲ τὸ καλὸ ;

— Πᾶω νὰ πουλήσω τὴν πραγμά-τεία μου.

— Τί καλὰ ἔχεις μέσα στὸν τουρβά ;

— Μετάξι !

— Ἀ ! καὶ ἐγὼ μετάξι γύρευα !

— Καὶ οὐ τί ἔχεις ;

— Ἐγὼ ἔχω φλουριά.

— Μοῦ δίνεις λοιπὸν τὰ φλουριά σου νὰ σοῦ δώσω τὸ μετάξι μου ;

— Σύμφωνα, εἶπε ὁ πρῶτος κι' ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἄλλου τὸ σάκκο του, δίνοντας σὲ κείνον τὸ δικό του.

Κι' ἀποχωρίστηκαν, ὅσο μπορού-σαν πιὸ γρήγορα, καθένας μὲ τὴ λεία του, καθὼς ἐνόμιζε.

Γελοῦσαν κι' οἱ δυὸ, ὁ ἕνας γιὰ τὴν κουταμάρα τοῦ ἄλλου. Μὰ ὅταν ἀνοῖξαν τοὺς σάκκους, τὰ γέλια ἐπα-ψαν : Ὁ ἕνας, ἀντὶ μετάξι, βρήκε μέσα στὸ σάκκο φύκια· ὁ ἄλλος, ἀντὶ φλουριά, βρήκε χτενότσεφλα.

† Μ. ΦΙΑΝΤΑΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΘΥΣΙΑ...

Καὶ χίλια χρόνια ἂν ζήσω, ποτὲ δὲ θὰ τὴν ξεχάσω αὐτὴ τὴ βραδυὰ. Ὁ ἥλιος βασίλευε δταν περνούσαμε τὰ Δαρδανέλια. Σύμφωνα μὲ τὴ δια-ταγὴ τοῦ Κυβερνήτη μας, θὰ ἐξα-κολουθοῦσαμε ὅλη τὴ νύχτα τὸ τα-ξίδι διασχίζοντας τὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ καὶ τὸ πρωὶ θὰ ἀράζαμε στὴν Πόλη. Πράγμα ποῦ μὲ βολοῦ-σε θαυμάσια, γιατί εἶχα μιὰ ἐπείγου-σα ἀνάγκη νὰ βρισκομαι τὸ μεση-μέρι τῆς ἐπομένης στὴν Πόλη. Κυ-βερνήτης μας ἦταν ὁ Πιερ Λοτί ὁ ὁποῖος φυσικὰ δὲν ἤξερε τίποτα.

Ἄξαφνα μὲλις περάσαμε τὸ Σα-νάκ, χτύπησε ἡ σάλπιγγα νὰ ἐτοι-μασθῇ τὸ πλήρωμα γιὰ ἄρραγμα. Ὁ Λοτί, κουρασμένος φοβερὰ ἀπὸ δυὸ νυκτῶν ἀγρυπνίες στὴ γέφυρα, ἔ-νοιωθε τὴν ἀνάγκη τοῦ ὑπνου. Τὴ στιγμή δὲ ποῦ τίποτα δὲν μᾶς βίαζε νὰ φθάσουμε μία ἡμέρα γρηγορότερα, ἀπεφάσισε νὰ ἀράξουμε ὡς νὰ ξημε-ρώσῃ.

Αὐτὸ γιὰ μένα ἦταν καταστροφὴ !

Χαλοῦσε ὅλα μου τὰ σχέδια, ἀφοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ βρισκομαι τὴν ἐπο-μένη τὸ μεσημέρι στὴν Πόλη.

Φυσικὰ δὲν εἶπα λέξη σὲ κανένα κι' ἐξακολούθησα εὐσυνείδητα τὴ δουλειά μου, νὰ ἐπιβλέπω στὸ ρίξιμο τῆς ἀγκυρας. Τὴν ἴδια στιγμή, γύ-ρισε ὁ Λοτί ἀπὸ τὴ γέφυρα καὶ μὲ κοίταξε προσεκτικὰ γιὰ ἀρκετὴ ὥ-ρα, ἀλλάζοντας δὲ ξαφνικὰ γνώμη, διέταξε νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ τα-ξίδι μας.

Στὶς ἔξη τὸ πρωὶ εἶχαμε περάσει τὸ Μαρμαρᾶ καὶ ἀράξαμε στὸ Τὸπ-Χανέ. Δεν εἶχα ἀκόμη τίποτα κατα-λάβει δταν μὲ φώναξε ὁ Πιερ Λοτί.

— Χθὲς τὸ βράδυ, μοῦ εἶπε σιγανά, εἶδα ὅτι εἴσατε πολὺ λυπημένος. Γι' αὐτὸ προτίμησα, παρ' ὅλη τὴ φο-βερὴ μου κούραση, νὰ ἐξαγρυπνήσω μιὰ νύχτα ἀκόμη, γιὰ νὰ φθάσουμε ἐγκαίρως ἐδῶ καὶ νὰ πᾶτε ὅπου ἐπι-θυμεῖτε. Νὰ θυμᾶστε πάντα ὅτι ἕνας γέρος ἄνθρωπος θυσιάσε γιὰ σᾶς, ὅ,τι πολυτιμότερο τοῦ μένει στὴ γῆ, τὸν ὕπνο του καὶ νὰ κάνετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο ἀργότερα γιὰ ἓναν ἄλλον.

Ἐτσι θὰ κάνω !

(Glaude Farrère) ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUPUIS

— Συνέχει ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ πλῆθος εἶχε περικυκλώσει τὴν πομπή. Ὁ καθάλλαρχος ποῦ πῆγαινε μπρὸς ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα τοῦ διοικη-τῆ ξεκάρφωσε τότε τὴν περγαμνὴν ποῦ ἦταν καρφωμένη στὸ μαξιλάρι. Ὑστερα, ἀφοῦ προσκύνησε δυὸ-τρεις φορές τὸ ἔγγραφο τοῦ Μεγάλου Μογ-γόλου, σκύβοντας σχεδὸν ὡς τὸ λαί-μὸ τοῦ ἄλλου του, σήκωσε τὸ «πα-ραβανά» πάνου ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ἔτσι ὥστε νὰ φαίνεται ἀπὸ κάθε ἄ-κρη τῆς πλατείας.

Μόλις ἀντίκρυσαν τὴν περγαμνὴν, ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους, ἔπεσαν χάμω γονατιστοί, κτυπώντας τὸ μέτωπό τους στὸ χῶμα. Ὑστερα ἀφοῦ σηκώθηκαν, στάθηκαν μὲ τὸν πιὸ μεγάλο σεβασμὸ, δίχως νὰ κά-νουν τὴν παραμικρότερη κίνηση καὶ δίχως νὰ βγάδουν οὔτε πνοὴ ἀπὸ τὸ στόμα τους, γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ αὐ-τοκρατορικὸ διάταγμα.

Ὅταν τέλειωσε τὸ διάβασμα οἱ ζητωκραυγὲς ξανάρχισαν ζωηρότε-ρες ἀπὸ πρὶν καὶ ἡ πομπὴ μπῆκε πάλι σὲ δρόμο μὲ τὴν ἴδια τάξιν ὅπως καὶ πρὶν, ὥσπου γύρισε στὸ παλάτι τοῦ διοικητῆ.

Ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἡ ἴδια τελετὴ ἐπαναλήφθηκε στὸ Τσαντερ-

ναγκόρ. Ὁ Ντυπλεῖξ κατόρθωσε ὥ-στε ὁ Μεγάλος Μογγόλος νὰ βγάλῃ ἓνα διάταγμα καὶ νὰ τὸν ἀναγνωρίξῃ Ναμπάμπ καὶ αὐτῆς τῆς πολιτείας. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ Ντυπλεῖξ πε-τύχαινε σιγά-σιγά αὐτὸ ποῦ ἤθελε : Νὰ ἐμπνεύσῃ στοὺς Ἰνδοὺς τὴν πιὸ ψηλὴ ἰδέα γιὰ τὴ Γαλλία καὶ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ τὴ σέβονται καὶ νὰ τὴ φο-βοῦνται, γιατί κι' ἐκείνη τὴν ὥρα οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἰσχυροὶ τῆς χώ-ρας τοὺς εἶχαν στὰ μάτια τους πολὺ μεγαλύτερη σημασία ἀπ' ὅτι οἱ ξένοι ἄρχοντες καὶ ἰσχυροὶ ποῦ τὴν ἀξία τους δὲν τὴν ἐγνώριζαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ἡ βάπτισις τοῦ Ντάρελ

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μιὰ ἰδέα βασάνιζε τὴν πριγκίπισσα Ἰωάννα. Αὐτὴ ἡ ἰδέα ἦταν πολὺ πιστὴ καὶ πολὺ θρησκα καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸ ὑποφέρῃ πὼς ἓνα παιδί ποῦ τὸ ἀγαποῦσε σὰν δικό της, βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Πολλὲς φορές εἶχε κάνει λόγο στὸ σύζυγό της γι' αὐτὸ τὸ πράγμα. Μὰ ὁ Ντυπλεῖξ ἦταν τόσο πνιγμένος μὲ τὰ ἄλλα ζητήματα ποῦ τὸν ἀπασχο-λοῦσαν, ὥστε κάθε μέρα ἀνέβαλε νὰ δώσῃ τὴ γνώμη του γι' αὐτὸ τὸ ζή-τημα.

Μιά ημέρα επιτέλους—θα είχε περάσει πάνω από ένας χρόνος που ο Ντάρλι είχε γίνει ο θετός γιός του Ντυπλεϊξ και της γυναίκας του—αποφασίστηκε να βαφτισθώ. Η πριγκίπισσα Ιωάννα θέλησε να γίνει αυτή η νουνά του. Όσο για νουνό, δεν ήξερε ποιον να διαλέξει ανάμεσα στον κόμητα ντ' Αντέγ και στον μαρκήσιο ντ' Μπουσού-Καστελνώ, δύο λαμπρούς αξιωματικούς που υπηρετούσαν και οι δύο τους στον στρατό των Ινδιών (*).

Κάποια φορά ο διοικητής και η γυναίκα του συζητούσαν αυτό το ζήτημα μπροστά στον Ντάρλι, όταν ξαφνα ο Ντυπλεϊξ γυρίζοντας προς το παιδί, τὸ ρώτησε:

—Κι' εσύ ποιον ἀπ' αὐτούς τοὺς δύο κυρίους προτιμᾷς γιὰ νουνό σου;

—Ούτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλον, ἀπάντησε ὁ Ντάρλι.

—Πῶς! φώναξε ὁ Ντυπλεϊξ, οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλον! Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ βαφτισθῇς;

—Ὁχι δά, θέλω καὶ πολὺ.

—Λοιπὸν;

—Λοιπὸν, θὰ προτι-

μοῦσα ἄλλον νουνό.

—Ἄλλον νουνό; Ποιόν;

Τὸ παιδί δίστασε μιά

στιγμὴ ὥσπου ν' ἀπαντήσῃ.

—Ἐσᾶς, κύριε, εἶπε στὸ

τέλος.

—Ἐμένα; ἀπόρησε ὁ

διοικητής.

—Μάλιστα, ἐσᾶς.

—Καὶ γιατί ὅχι; φώ-

ναξε ἡ πριγκίπισσα Ἰωάν-

να. Ἡ ἐκκλησία ἄλλοτε

δὲν ἐπέτρεπε νὰ παντρευ-

τοῦν μεταξύ τους ἑκεῖνοι

ποὺ εἶχαν βαφτίσει μαζί

ἕνα παιδί. Σήμερα ὅμως

εἶναι πιδ συγκαταβατικὴ

κι' εἶμαι βεβαία πῶς θὰ

μᾶς τὸ ἐπιτρέψουν.

—Ἄν γίνεται, εἶπε ὁ

διοικητής, τότε τόσο τὸ

καλύτερο.

Τὰ μάτια τοῦ Ντάρλι ἔ-

λαμψαν ἀπὸ χαρὰ. Πῆρε

στὰ χέρια του πρῶτα τὸ

χέρι τοῦ Ντυπλεϊξ καὶ ὕ-

στερα τῆς γυναίκας του

καὶ τὰ ἔσφιξε στὴν καρδιά

του καὶ μετὰ τ' ἀκούμπη-

σε στὸ μέτωπό του. Αὐτὸ

σήμαινε γι' αὐτὸν ὅτι θεω-

ροῦσε τὸν ἑαυτὸ του σὰν παιδί τους, ἕνα παιδί ἀφωσιωμένο καὶ ὑπάκουο.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τί νὰ βλέπῃ ἡ Μπεμπέκα καὶ γελάει;

*Ανεκοινώθη ἀπὸ τὸν Μπετόβεν

στιανός, ἡ πομπὴ ξεκίνησε πάλι γιὰ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν στὸ παλάτι τοῦ διοικητή.

Ἐνα πλῆθος ἀπὸ ἰθαγενεῖς καὶ ἀπειρα παιδιά, ἦταν μαζεμμένα στὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησίας. Ἐξαφνα ἕνα σωστὸ χαλάζι ἀπὸ μικρὲς ἀσπρες καὶ τριανταφυλλιὲς πετρίτσες ἄρχισε νὰ βρέχῃ ἐπάνω τους. Δίχως νὰ κάτσουν νὰ ἐξετάσουν τί σήμαιναν ὅλα αὐτά, τὰ χαμίνια ἐτοιμάστηκαν νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια, μὰ μερικὲς λέξεις τοῦ Ντάρλι ποὺ στεκόταν καὶ γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του, τοὺς ἔκοψαν ὅλη τὴ φόρα.

—Φάτε τα λοιπὸν! τοὺς φώναξε πετάγοντάς τους μιά χουφτιά.

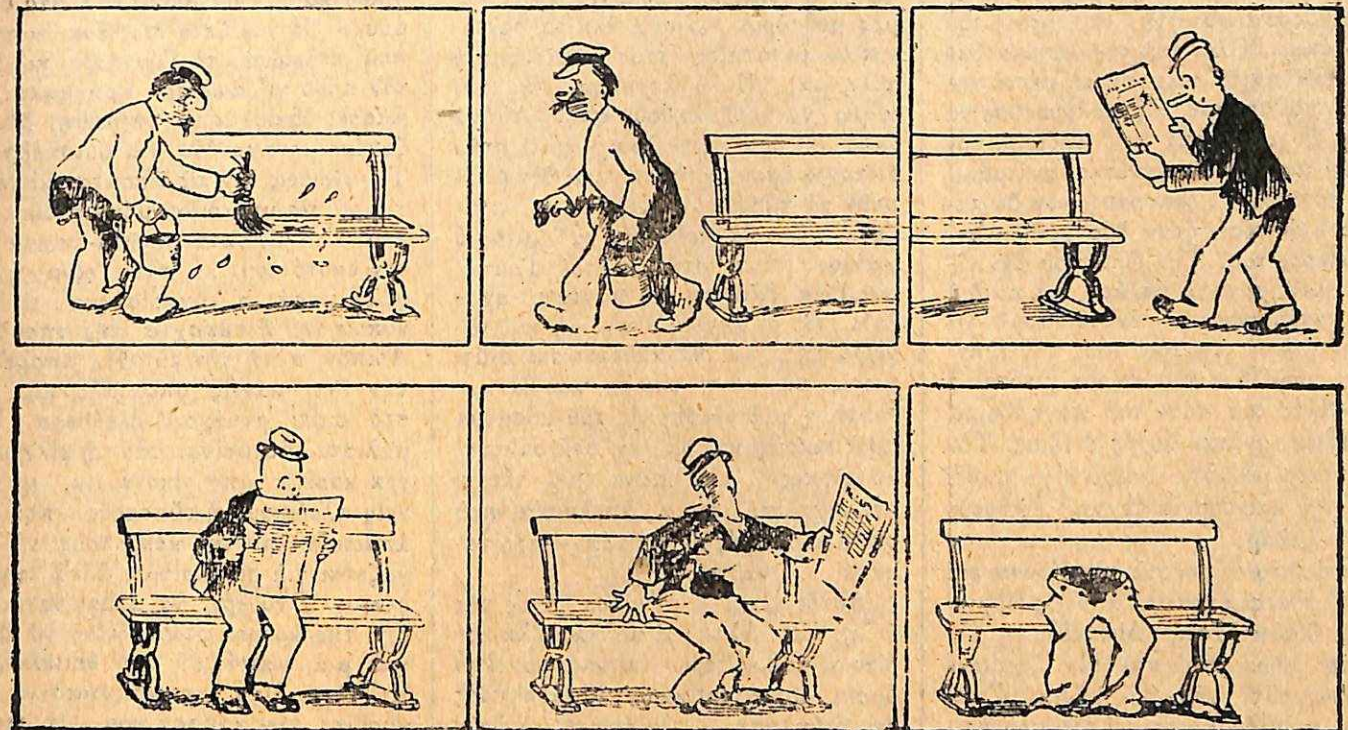
Νὰ τὰ φᾶνε; Ποιὰ νὰ φᾶνε, καλέ; Τὰ ἄσπρα χαλικάκια ποὺ τοὺς πετοῦσε; Ναὶ βέβαια, γιατί τὰ χαλικάκια αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ κουφέτα πού, σύμφωνα μὲ τὴ γαλλικὴ συνήθεια, ὁ νουνός, ἡ νουνά καὶ ὁ ἴδιος ὁ νεοφώτιστος μαζί μὲ τοὺς ἄλλους καλεσμένους τους, πετοῦσαν γύρω τους ὅσο πιδ μακριὰ μπορούσαν.

Ὅταν, τέλος πάντων ὁ Ντάρλι δίνοντας πρῶτος τὸ παράδειγμα, ἄρχισε νὰ τραγανίζει μερικὰ κουφέτα, οἱ μικροὶ Ἰνδοὶ ρίχτηκαν μὲ ἐνθουσιασμό στὶς λιχουδιὲς ποὺ ἔδρεχαν γύρω τους καὶ σκοτώνονταν ποῖος θὰ πρωταρπάξῃ τὰ ἄσπρα καὶ τριανταφυλλιὰ χαλικάκια.

Ὁ μικρὸς νεοφώτιστος εἶχε πάρει δύο ὀνόματα στὴ βάπτισή του: Ἰωάννης, τὸ ὄνομα τῆς νουνᾶς του καὶ Ἰωσήφ τὸ ὄνομα τοῦ νονοῦ του. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ δύο ἀπὸ τ' ἀγόρια τῆς κυρίας Ντυπλεϊξ εἶχαν τὰ ὀνόματα αὐτά, ὅλοι ἐξακολούθησαν νὰ ὀνομάζον τὸν μικρό τους φίλο Ντάρλι, ὅπως καὶ πρὶν.

Μ' ὅλο πού ὁ μικρὸς Ἰνδὸς γρήγορα συμμορφώθηκε μ' ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς συνήθειες, ὑπῆρχε κι' ἕνα σημεῖο ὅπου ὁ Ντάρλι ἐννοοῦσε νὰ μείνῃ πιστὸς στὶς παραδόσεις τῆς παλαιᾶς θρησκείας του. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς. Ἦταν φυτοφάγος καὶ ἐξακολούθησε νὰ μένῃ φυτοφάγος. Μαζί μὲ τὰ γαλακτερά καὶ τὸ ρύζι, τὰ φρούτα καὶ τὰ χόρτα ἦταν τὰ μόνα συστατικὰ τῶν φαγητῶν του καὶ ἀρνιόταν

Ο ΦΡΕΣΚΟΒΑΜΜΕΝΟΣ ΠΑΓΚΟΣ

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΕΞΗ ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

*Ανεκοινώθη ἀπὸ τὴν Λαχτάρρα τῆς Λευτεριάς

νὰ ἐπιμονὴ καὶ μὲ φρίκη μάλιστα, νὰ βάλῃ στὸ στόμα του ὅποιαδήποτε ζωϊκὴ τροφή. Ἡ κυρία Ντυπλεϊξ, βλέποντας πῶς τὸ παιδί ἦταν γερὸ καὶ καλὰ ἀνεπτυγμένο δὲν θέλησε νὰ τὸ βιάσῃ ν' ἀλλάξῃ τὰ γούστα του, γιατί φοβόταν μήπως τὸ πληγώσῃ. Ἐνὰ αἶσθημα πού γιὰ τὸ παιδί ἦταν ἱερό. Μὰ τὰ θετὰ ἀδέλφια τοῦ μικροῦ Ἰνδοῦ δὲν εἶχαν τὴν ἴδια λεπτότητα μὲ τὴ μητέρα τους καὶ ἔσπιναν συχνὰ τὸν Ντάρλι, θέλοντας καλὰ καὶ σώνει νὰ τὸν βάλουν νὰ φάῃ κρέας.

Γιατί δὲν παίρνεις λίγο κοτόπουλο; τὸν ρωτοῦσε ὁ Ζουάν όταν τοὺς σερβίριζαν στὸ τραπέζι.

Ὁ Βράχμα ἀπαγορεύει νὰ τρῶμε ὅτι ἔχει ζωὴ, ἀπαντοῦσε πάντα ὁ Ντάρλι.

Κι' ἀρνιόταν μ' εὐγένεια ἀλλὰ μ' ἐπιμονή, καὶ κρύβοντας μὲ κόπο τὴν ἀηδία του, κάθε τι πού τοῦ προσέφερε ὁ μικρὸς του φίλος.

Τὴν ἡμέρα πού ἔγιναν τὰ βαφτίσια, στὴν ἐπιστροφή ἔγινε μεγάλο γεῦμα στὸ παλάτι τοῦ διοικητῆ ὅπου μαζί μὲ τοὺς μεγάλους κάθησαν καὶ τὰ παιδιά καὶ ὅλοι οἱ καλεσμένοι. Πέρδικες, ψητοὶ φασιανοί, φραγκόκοτες, ὡς καὶ παγώνια ἀκόμη στολισμένα μὲ τὰ θαυμάσια φτερά τους, ὠρεῖα καὶ σπάνια ψάρια, πασιτίσια κάθε λογῆς γέμιζαν τὸ τραπέζι. Ὁ

Ζουάν, πού γιὰ πρώτη φορά ἔτρωγε μαζί μὲ τοὺς «μεγάλους», ἦταν στὶς μεγάλες του χαρές. Μάζεψε στὸ πιάτο ὅ,τι τοῦ φαινόταν πιδ καλὸ ἀπ' ὅλα τὰ φαγητὰ ποὺ ἔβλεπε μπροστά του, κατέδωκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του ἔτρεξε στὸν Ντάρλι πού ἦταν καθισμένος σὲ τιμητικὴ θέση κοντὰ στοὺς θετοὺς του γονεῖς, καὶ τοῦ πρόσφερε τὸ πιάτο.

—Τώρα πού βαφτίστηκες, εἶπε, δὲν εἶσαι πιά Βράχμα καὶ μπορείς νὰ φᾶς ἀπ' ὅλα. Δοκίμασε, νὰ ἴδῃς τί ὠρεῖα πού εἶναι.

Ὅσο στὸν Ντάρλι τὰ φαγητὰ δὲν ἔκαναν καὶ τόσο ὠρεῖα ἐντύπωση καὶ ὅπως πάντα ἀρνήθηκε τὸ πιάτο πού τοῦ παρουσίχζε ὁ μικρὸς του φίλος.

Ἡ ἀρνήση αὐτὴ ἔκανε τὸν Ζουάν ἔξω φρενῶν.

—Ἀφοῦ δὲν εἶσαι πιά Βράχμα! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε.

Ὁ Ντάρλι ὅμως ἐπέμενε, σταθερὰ νὰ ἀρνιέται.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς καλεσμένους, ἄλλοι νομίζοντας πῶς θὰ εὐχαριστοῦσαν τὴν κυρία τοῦ σπιτιοῦ παίρνοντας τὸ μέρος τοῦ γιοῦ τῆς, κι' ἄλλοι γιατί σι' ἀλήθεια ἔβρισκαν ἀνόητη κι' ἀξιοκατάκριτη τὴν προσήλωσή αὐτὴ σὲ εἰδωλολατρικὲς συνήθειες, ὅπως τὶς ὀνόμαζαν, συμφώνησαν μὲ τὸν Ζουάν κι' ἄρχισαν νὰ κατακρίνουν

ζωηρὰ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ μικροῦ Ἰνδοῦ.

Ὁ Ντάρλι, μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο ἀπὸ ἀγανάκτηση, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση του καὶ γονατίζοντας μπροστὰ στὴν πριγκίπισσα Ἰωάννα, σήκωσε ψηλὰ παρακλητικὰ τὰ χέρια του, προφέροντας μιά λέξη μοναχά:

—Νουνά!

Ἡ λέξη αὐτὴ ἦταν μιά τόσο θερμὴ ἐπίκληση στοὺς ἱεροὺς δεσμοὺς πού εἶχαν δημιουργηθεῖ ἀνάμεσα στὸ παιδί καὶ στὴν προστάτριά του, ὥστε ἡ κυρία Ντυπλεϊξ συγκινήθηκε βαθύτατα.

—Μὴν τὸ βασανίζετε τὸ παιδί, εἶπε. Ἴσως, μὴ θέλοντας νὰ γευθῇ τις σάρκες ἀπὸ τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, νὰ βρισκεται αὐτὸς στὸ δίκιο καὶ νὰ βρισκόμαστε ἐμεῖς στὸ ἀδικο.

—Ἀλήθεια, ἀφήστε ἐπιτέλους τὸν Ντάρλι νὰ φάῃ ὅ,τι τοῦ ἄρέσει, ἔκανε ὁ Ντυπλεϊξ μὲ τόνο πού δὲν ἔπαιρνε ἀντίρρηση. Τὸ λιγώτερο πού μπορεί τὸ κάτω-κάτω νὰ ζητήσῃ εἶναι νὰ μὴν τὸν βασανίζουν τὴν ἡμέρα πού βαφτίστηκε, πρόσθεσε πιδ μαλακά, θέλοντας νὰ ρίξῃ τὸ πᾶν στὸ ἀστεῖο γιὰ νὰ μὴ φανῇ πῶς μέμφεται τοὺς καλεσμένους του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη κανεὶς πιά δὲν ἐτόλμησε νὰ βάλῃ τὸν Ντάρλι νὰ δοκιμάσῃ ἀπὸ τὰ φαγητὰ πού τοῦ προκαλοῦσαν τόση ἀηδία.

Σ. τ. Μ. Στους καθολικοὺς ἕνα παιδί πού βαφτίζεται πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ νουνό καὶ νουνά· συνήθως δὲ δὲν ἐπιτρέπεται τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα νὰ ἔχουν συγγένεια μεταξύ τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ο παρὰς μετὰ τὸ καλὰ μὲν

Ο Ντάρλι ζούσε ἡσυχος κι' εὐτυχισμένος ἀνάμεσα στὴν καινούργια του οἰκογένεια. Ὅλοι πιά τὸν λογάριζαν σὰν ἕνα παιδί παραπάνω μέσα στὰ τόσα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐξακολουθοῦσε νὰ κἀνῃ τὰ μαθήματά του μαζὶ μετὰ τὸν Ζουάν καὶ τὸν Φραγκίσκο, καὶ μάλιστα κόντευε νὰ ξεπεράσῃ τὸν δεύτερο πού ὥστόσο ἦταν δύο χρόνια μεγαλύτερος του. Τὴν ὥρα πού δὲν εἶχαν μαθήματα ἢ μελέτη, τὰ παιδιά δὲν κατέβαιναν μ' ἐνθουσιασμό νὰ συναντήσουν τὸν φίλο τους τὸν Καν τούρ, πού ὅσο πιδ σοφὸς γινόταν ὁ ἀφεντικός του, τόσο πιδ πονηρὸς κι' ἐπιδέξιος γινόταν αὐτὸς ὁ ἴδιος. Τὸν τελευταῖο μάλιστα καιρὸ εἶχε μάθει καὶ μιὰ καινούργια τέχνη: ἐψάρευε μετὰ τὸ καλὰ μὲν!

Τὸ φάρμακον ἦταν γιὰ τὸν Ζουάν, καὶ γιὰ τ' ἀδελφία του μὲ ἀπὸ τὴν ὥραιότερες διασκέδασεις. Διασκέδαση ἀλλωστε ἀθῶα πού καὶ δὲν ζημίωνε κανένα, οὔτε κἀν τὰ φάρια. Γιατὶ μὲλο πού ὁ μικρὸς βάλλτο πού βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ παλάτι, ἦταν γεμάτος φάρια, μεγάλα καὶ μικρά, χρυσαφιά καὶ ἀσημένια, σπάνια οἱ μικροὶ ψαράδες εἶχαν τὴν εὐχαρίστηση νὰ πιάσουν κανένα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΠΟΝΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΛΑΒΑ προχτές, ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα κάποιου νησιοῦ, ἕνα γράμμα πού με συγκίνησε πολὺ. Μιὰ καλὴ μας φίλη, Διαπλάσσοπούλα, μοῦ ἐκμυστηρεύεται καὶ μοῦ ἐκτραγωδεῖ τὸ μεγάλο της πόνο. Θέλει νὰ σπουδάσῃ στὸ Πανεπιστήμιο φιλολογίας, νὰ γίνῃ καθηγήτρια, νὰ διδάσκῃ, νὰ μορφώῃ κορίτσια, κι' οἱ γονεῖς της, ἂν κι' ἔχουν τὰ μέσα, δὲν τὴν ἀφίνουν. Πρῶτο γιατί φοβοῦνται τὴν ὑγεία της πού, καθὼς νομίζουν, δὲν εἶναι τόσο ἀτράνταχτη (μικρὴ, ἢ φίλη μας ἔπαθε πλευρίτη). Δεύτερο, γιατί δὲν θέλουν νὰ τὴν στερηθοῦν τέσσερα πέντε χρόνια καὶ νὰ μὴ τὴν βλέπουν παρὰ τὰ καλοκαίρια (οἱ καίμενοι, δὲν ἔχουν κι' ἄλλο κορίτσι). Καὶ τρίτο, τὸ κυριώτερο ἴσως, γιατί ἔχουν τὴν ιδέα πὼς ἡ γυναῖκα εἶναι γιὰ τὸ σπῖτι, πὼς τὰ κορίτσια δὲν πρέπει νὰ χουν τόσες ἐλευθερίες (νὰ ζοῦν π. χ. μονάχα τους, ὅπως ἐδῶ στὴν Ἀθήνα οἱ ἐπαρχιώτισσες φοιτήτριες) καὶ πὼς καλύτερο γι' αὐτὰ ἀπὸ τὴν φιλολογία, καὶ κάθε ἄλλη ἐπιστήμη, εἶναι

ἡ νοικοκυρσύνη, κι' ἀπὸ τὴν καθηγεσία, καὶ κάθε ἄλλο ἐπάγγελμα ἢ ἀξίωμα, ἕνας... εὐτυχισμένος γάμος μεθαῦριο. Καμμιά ἐλπίδα δὲν ἔχει νὰ μεταπέσῃ τοὺς γονεῖς της ἢ φίλη μας. Πολὺ λιγώτερο νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ κουβαληθοῦν στὴν Ἀθήνα (πού θὰ ἦταν μιὰ λύση) γιατί στὴν ἐπαρχία ἔχουν χτήματα καὶ δὲν μποροῦν νὰ τὰ φύσουν. Κι' ὅσο συλλογίζεται πὼς θὰ τελειώσῃ κι' αὐτὸς ὁ χρόνος (εἶναι στὴν 5' τοῦ Γυμνασίου) καὶ θὰ ἀφῆσθαι γιὰ πάντα τὸ σχολεῖο, τὴν μαθητικὴν της ζωὴν καὶ τὸ νειρό της, καὶ θὰ κάθεται στὸ σπῖτι χωρὶς νὰ κἀνῃ τίποτα, καὶ θὰ καταντήσῃ μιὰ «δεσποινὶς τοῦ κόσμου» πού θὰ κοῦν καὶ θὰ λέγῃ στὰ σαλόνια «ἀνοήσιος», τὴν πιάνει μιὰ τέτοια μελαγχολία, τέτοια ἀπελπισία, πού στιγμὲς-στιγμὲς — σοβαρὰ — τὴν ἐρχεται... ναυτοκτονήσῃ.

Αὐτὸς εἶναι ὁ μεγάλος πόνος τῆς φίλης μας. Ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα κορίτσια, καθὼς ξέρω — προπάντων ἀπὸ ὅμοια ἐμπιστευτικὰ γράμματα πρὸς τὴν Διάπλαση — τὸν ἔχουν: Διψοῦν γι' ἀνώτερη παιδεία, θέλουν νὰ σπουδάσουν μιὰ Ἐπιστήμη, ποθοῦν νὰ γίνουν καθηγήτριες, γιάτρισσες, δικηγόριες, καί, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, δὲν μποροῦν. Ἀλλες δὲν ἔχουν τὰ μέσα, ἄλλες δὲν τὴν ἀφίνουν οἱ γονεῖς τους. Καὶ λογίζονται δυστυχισμένες, καταδικασμένες σὲ ἀπραξία, καὶ κλαῖνε τὴν τύχη τους ἀπαρηγόρητες... Ἀλήθεια, καὶ πολλὰ, περισσότερα ἴσως, ἀγόρια βρίσκονται στὴν ἴδια κατηγορία. Ἀλλ' αὐτὰ πονοῦν λιγώτερο καὶ παρηγοροῦνται πιδ εὐκολα. Τὸ ἀγόρι, βλέπετε, εἶτε σπουδάζῃ στὸ Πανεπιστήμιο, εἶτε τελειώσῃ ἀπλῶς τὸ Γυμνάσιο ἢ μιὰ πρακτικὴ Σχολή, πάντα ἀπὸ βγῇ στὴν ζωὴ, στὴν βιοπάλη, καὶ θάξῃ στὴν ἐπάγγελμα, μιὰ ἐργασία, καὶ τὴν ἐλπίδα νὰ προκοπῇ. Δὲν τοῦ μένει λοιπὸν καιρὸς γιὰ... κλάμματα. Τὸ κορίτσι ὅμως, πού δὲν ἔχει τὰ μέσα ἢ δὲν τὸ ἀφίνουν οἱ γονεῖς του νὰ σπουδάζῃ ἔξω, θὰ μείνῃ, θὰ κλεισθῇ στὸ σπῖτι, θὰ ἀλλάξῃ ζωὴ — οὔτε μαθητρία πιά οὔτε φοιτήτρια — κι' ἂν δὲν μπορέσῃ νὰ ἀλλάξῃ κι' ὄνειρο, νὰ βάλῃ ἕναν ἄλλο σκοπὸ στὴν ζωὴν του, θὰ εἶναι πραγματικῶς ἕν' ἀξιολύπητο πλάσμα. Θὰ μοιάζῃ μετὰ πούλι πού τοῦ ἔχουν κόψῃ βαθὶὰ τὰ φτερά του καί, ἂν ἀκόμα τὸ κλουβὶ του εἶναι ἀνοιχτό, δὲν μπορεί νὰ πετάξῃ γιὰ τὰ μεγάλα ταξίδια πού ὀνειρευόταν...

Ἀλλὰ γιατί... Ἐγώ, σὴν θέσῃ τῆς φίλης μας, στὴν θέσῃ τῶν ἄλλων ὁμοιοπαθῶν, μοῦ φαίνεται πὼς γρήγορα θὰ τὸ παίρνῃ ἀπόφαση. «Δὲν

μπορῶ νὰ σπουδάσω στὸ Πανεπιστήμιο; θὰ ἔλεγα πολὺ καλὰ! θὰ καθίσω καὶ... θὰ σπουδάσω στὸ σπῖτι μου!» Ἡ νομίζετε πὼς ἕνα κορίτσι πού τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιο κι' ἔχει τὸν πόθο γι' ἀνώτερα πράγματα, δὲν μπορεί ἐξαίρετα νὰ τὰ μάθῃ, διαδίδοντας μόνον τὸν γὰρ διασκέδαση; Τὴς γνώσεις δὲν τὴς ἀποκτᾷ κανένας γιὰ νὰ τὴς μεταδίδῃ μόνο στοὺς ἄλλους; τὴς ἀποκτᾷ πρῶτα-πρῶτα γιὰ τὸν ἑαυτὸν της; καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη χαρὰ, ἡ εὐχαρίστηση, ἡ ἱκανοποίηση, ἡ εὐτυχία τῆς σπουδῆς. Δοιπὸν, αὐτὴ τὴν εὐτυχία μπορεί νὰ τὴν ἔχῃ κανεὶς σπουδάζοντας καὶ στὸ σπῖτι μόνος. Ἐλεύθερα. Καὶ μάλιστα, ὅταν εἶναι, σὰν τὴν φίλην μας, ἕνα κορίτσι ἀπὸ οἰκογένεια, μετὰ γονεῖς πλούσιους ἢ εὐπορους, πού δὲν ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὴν κόρη τους νὰ ἐργάζεται γιὰ βιοπορισμό, ἀλλὰ τὴν ἀφίνουν ἐλεύθερη νὰ καταγίνεται μετὰ τῆς ἀρέσῃς, φτάνει μόνο νὰ δίνῃ καὶ μιὰ ματιά... στὸ νοικοκυριό. Κι' εἶναι λίγο διασκεδαστικὸ νὰ συγυρίσῃ τὴν κάμαρά σου, νὰ στολίσῃς τὸ σαλόνι σου, νὰ φτιάχνῃς ἕνα ὠραῖο γλύκισμα καὶ νὰ ἐπιβλέπῃς τὸ στρώσιμο τοῦ τραπέζιου, ὅταν ἔχῃς κανένα μουσικήριον;

Γνωρίζω ἕνα τέτοιο κορίτσι ἐδῶ στὴν Ἀθήνα. Πολὺ διανοητικὸ, πολὺ φιλόμυσο, μετὰ μεγάλα ὄνειρα, ἤθελε νὰ σπουδάζῃ καὶ στὸ Πανεπιστήμιο. Ἀλλὰ οἱ γονεῖς της, ἀνθρωποὶ μετὰ παλιὰς κάπως ιδέας, δὲν θέλησαν μετὰ κανένα τρόπο νὰ τὴν ἀφῇσουν «μέσα σ' ἀγόρια». Κι' ἔματε λείωσε τὸ Γυμνάσιο (τῶν Θηλέων ἐνοεῖται) ἢ φίλην μου κάθησε στὸ σπῖτι της. Τοὺς πρώτους μῆνες ἔκλαψε πολὺ. Γρήγορα ὅμως στέγνωσαν τὰ δάκρυά της. Καὶ τώρα εἶναι τόσο εὐτυχισμένη, ὅσο τουλάχιστο κι' οἱ παλιὲς συμμαθήτριάς της πού εἶναι φοιτήτριες. Διαβάζει, καταγίνεται — ἱστορία, φιλοσοφία, λογοτεχνία εἰναι τ' ἀγαπημένα της — παίξῃ πιάνο, ζωγραφίζει, μαθαίνει γλώσσες, πηγαίνει στὸν κόσμο, στὰ θέατρα, σὲ συναυλίες, σὲ διαλέξεις, μαθαίνει, διασκεδάζει. Κι' ἂν πῇτε καὶ γιὰ νοικοκυριό, ἀπ' ὅλα ἔχει μάθει — ὡς καὶ νὰ φωνίσῃ... στὴν Ἀγορά! Γιατὶ λοιπὸν ἢ φίλην μου αὐτὴ εἶναι τώρα τόσο εὐτυχισμένη; Ἀπλούστατα, γιατί συμμορφώθηκε μετὰ τὴν περιστάσιν κι' ἔβαλε ἄλλο σκοπὸ στὴν καινούργια ζωὴν της, πού σιγά-σιγά τὴν ἀγάπησε ὅσο κι' ἐκείνην πού εἶχε ἀφήσει. Ἐγὼ λέω μάλιστα πὼς τὴν ἀγάπησε ὅσο θάγαποῦσε κι' ἐκείνην πού ὀνειρευόταν ἄλλοτε νάρχισσιν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Δίπλα στὸ τζάκι... Ζεστασιὰ γλυκεῖα στὴν κάμαρά μου! Μὲς' στὴ ψυχὴν ἀνάπαυση κι' ἀσάλευτη γαλήνη, Ἀκολουθῶ νοητικὰ κάποια καλὰ ὄνειρά μου... Καὶ νοιώθω κάθε τι σκληρὸ μέσα μου ν' ἀπαλύνει...

Ἐξω βαρεῖα ἢ χειμωνιά κι' ἀνάληξη τὴν πεῖνα... Πόσες ψυχὲς θὰ λησταροῦν νάρθη νὰ τοὺς διαλύσῃ! Κάθε βαθὺ τρισκότιδο μιὰ ὀλόλαμψη ἀκτίνων!... Μιὰ μόνη ἐλπίδα τὴν καρδιά νάρθη νὰ τοὺς φωτίσῃ!...

Μέσα γλυκεῖα μιὰ θαλπωρή. καὶ ὅμως στὸν κόσμο πόσοι τὴν ὥρα τοῦτῃ ναυαγοὶ θ' ἀποζητοῦν λιμάνι! Μὲ τὴν ματιά πού ἡ ἑσπερὴ νυχτιά θάξῃ θαμνώσει Πῶς θὰ ποθοῦν κάποια χαρὰ νάρθη νὰ τοὺς θερμάνῃ!...

Κι' ὁ Θεὸς μου! πόσοι ναυτικοὶ πού με λευκὰ βαπόρια ἐκκίνησαν ἕνα πρωτὶ γιὰ κάποιους ξένους τόπους ὅ' ἀναπολοῦν νοσταλγικὰ μικρὰ θαλασσοχώρια Καὶ τοὺς ἀγαπημένους των μὰ μακρινοὺς ἀνθρώπους

Καὶ πόσοι ἀσπρόμαλλοι γονιοὶ κει κάτω σ' ἀκρογιάλι, τὴν ὥρα αὐτὴ τῆς τρικυμίας μετὰ τὴν καρδιά σφιγμένη Προσμένουν τὸ ποτήρι καράβι νὰ προβάλλει Μ' ὅτι πολὺτιμο γι' αὐτοὺς στὸν κόσμον ἀπομένει...

Δίπλα στὸ τζάκι... Χαρωπὲς οἱ φλόγες παιγνιδίζουν... Καὶ γύρω μου ἀσάλευτη γαλήνη κι' ἡρεμία... Τὰ χεῖλη μου μιὰ προσευχὴ εἰλὴ ἂς ψιθυρίζουν... Γιὰ τὴν ψυχὴν πού πολεμοῦν μετὰ ἄγρια τρικυμία...

Μακεδονοπούλα

Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ

(Πορταῦθι)

Τὸν παλιὸ καιρὸ, ζοῦσε σ' ἕνα χωριουδάκι ἕνας ἀνθρώπος φημισμένος γιὰ τὴν τεμπελιά του. Τόση ἦταν, πού δὲν γύριζε κανένας πιά νὰ τὸν κοιτάξῃ. Καθότανε στὸ σπῖτι τοῦ πλαγιασμένου πόντα χωρίς νὰ κἀνῃ τὴν παραμικρὴ δουλειά. Μόνο κάπου-κάπου οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι του, ἐπειδὴ τὸν λυπόταν, πῆγαν γιὰ νὰ τοῦ δώσουν λίγο φαγὶ γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ. Μὰ ὁ καιρὸς οὐ μὲν μὲ τὴν μὲρα γινόταν μεγαλύτερη. Βαρούταν καὶ νὰ τεντώσῃ τὸ χεῖρ του γιὰ νὰ πάρῃ τὸ φαί του. Βαρούταν νὰ σηκώσῃ τὸ ποτήρι νὰ πῇ κρασί ἢ νερό. Βαρούταν ἀκόμα νὰ μιλήσῃ. Κινδύνευε λοιπὸν νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴν πεῖνα, ἂν καὶ ὅλα τὰξε μισοστὰ του.

Δὲν τοῦ ἔμενε λοιπὸν παρὰ νὰ βαρεθῇ τὴ ζωὴν του κι' εἶσι νὰ ἡσυχάσῃ γιὰ πάντα.

Τελος πάντων τὴν βαρέθηκε κι' αὐτὴν κι' ἀποφάσισε νὰ πεθάνῃ. Πῶς ὅμως νὰ πεθάνῃ. πού καὶ ὁ θάνατος τὸν βαρέθηκε καὶ δὲν ἐρχότανε νὰ τὸν πάρῃ; Εἶπε τότε νὰ τὸν θάψουν ζωντανό. Τὸν πῆραν λοιπὸν δύο ἀνθρώποι νὰ τὸν πᾶνε στὸ νεκροταφεῖο. Στὸ δρόμο ὅμως ἀπάντησαν μιὰ καλὴ γυναῖκα, πού σὰν εἶδε τί συμβαίνει, λυπήθηκε τὸν τεμπέλῃ κι' εἶπε πὼς ἔχει μιὰ κάμαρη γεμάτη παξιμάδια καὶ πὼς τὰ θυσίαζε ὅλα μετὰ μεγάλη εὐχαρίστηση γιὰ νὰ ζήσῃ ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπος.

Ὁ τεμπέλῃς σὰν τ' ἀκουσε, σκέφτηκε πὼς τὰ παξιμάδια ἔπρεπε μετὰ τὸ χεῖρ του νὰ τὰ φέρῃ στὸ στόμα, κατόπι νὰ τὰ μασσᾷ. Αὐτὸ τοῦ φάνηκε ὑπερβολικόν.

— Εἶναι βουτηγμένα; ρώτησε.

— Ὁχι, ἀπάντησε ἡ γυναῖκα. Ἐσὺ θὰ τὰ βοῦτάς.

— Ἐ, τότε ἀφοῦ εἶν' εἶσι πᾶμε στὸ δρόμο μας, εἶπε ἐκεῖνος.

Κι' εἶσι ὁ τεμπέλῃς θάφτηκε ζωντανός.

(Μίμησις)

Ποιήματα τῶν Δολλαρίων

ΑΔΕΡΦΗ ΕΥΛΑΜΠΙΑ

Ἀπ' τὴν ἀρχὴν τοῦ στάθηκε παρὰξενος ὁ βίος τῆς ἀδελφῆς Εὐλαμπίας, ὅπως τὴν λέν τώρα. Ἐγὼ θυμοῦμαι τὴν πρώτην φορὰ πού τὴν γνώρισα παιδάκι στὴν ἀγκαλιά, μόλις χρονισμένο, κι' ὅμως ἔαυτοσὶ ἀπὸ τὸ τότε, γιατί ἦταν κι' ὅλα ἀρραβωνιασμένο!.. Μὴν σὰς φανῇ παρὰξενος. Ἡ μάννα τοῦ Λενιὸ ὅπως τὴν ἔλεγε, τότε, ἦταν γειτόνισσά μετὰ τὴν μάννα του — ἂς τὸν ποῦμε Γιώργη —. Ἐναν καιρὸ ἡ μάννα τοῦ Γιώργη φτώχυνε καὶ ἦρθε σὲ ἀνάγκη νὰ πουλήσῃ τὸ σπῖτι της τὸ ἀγόρασε ἡ μάννα τοῦ Λενιὸ κι' ἐπειδὴ λυπόταν τὴν καὶ μὴν τὴν παλιὰ γειτόνισσά της καὶ μόλις περίμενε νὰ φέρῃ στὸν κόσμο ἕνα παιδί, τῆς εἶπε «ἂν εἶναι κόρη νὰ τὴν πάρῃ ὁ γιός σου» — ἦταν τότε 10 χρονῶν ὁ Γιώργης — κι' εἶσι πάλι τὸ σπῖτι νὰ πέσῃ στὰ χεῖρά σου» σὰν στὰ παραμύθια κι' ὅμως ἀληθινά.

Κι' εἶσι μῆνῃς στὸν κόσμο τὸ Λενιὸ ἀρραβωνιασμένο. — Θυμοῦμαι τότε πού ἦταν ἀκόμα στὴν ἀγκαλιά καὶ τῆς ἔλεγε: Νὰ ὁ Γιώργης, κι' ἔκαμε πὼς ντροπιάζοταν καὶ γελοῦσε.

Ἐφύγα ἐγώ, πέρασαν χρόνια, καὶ ἔαυτοσὶ ἀκούω: τὸ Λενιὸ πῆγε στὸ Μοναστήρι. Ἀπὸ ὁ Γιώργης; Ἐκεῖνος βαρέθηκε νὰ περιμένῃ νὰ μεγαλώσῃ τὸ Λενιὸ καὶ παντρεύτηκε, καὶ τὸ Λενιὸ εἶσι φωτισμένη καὶ ἀπὸ καὶ πού ἦταν τόσο ζωηρὸ παιδί, ἀφοῦ ἦταν δὲν ἦταν δώδεκα χρονῶν, τώρα πῆγε στὸ Μοναστήρι καὶ δὲν θέλει νὰ γυρίσῃ.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ρωτοῦσα: Πὼς πάει τὸ Λενιὸ; Δὲν θάρη πῶς;

Σκοτώνεται καὶ μόνο τὸ ἀκουσμα πὼς μπορεί νὰ γυρίσῃ πῶς στὸν κόσμο... Ἡμουν τόσο περιέργη νὰ τὴν δῶ ὅπως ἔλεγε μετὰ τὰ ράσα καὶ ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα της τί τὴν τράβηξε παιδί στὸ Μοναστήρι.

Νάμαστε στὸ γαῖδουράκι στὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἀγία Κατερίνα. Πῆγα ἄλλη μιὰ φορὰ μικρὴ στὴν ζωὴν μου, μὰ μόλις τὸ θυμοῦμαι. Παιρνοῦμε τὰ μονοπάτια κι' ἀναπνέουμε τὸν καθαρὸ ἀέρα τῶν θυμιατῶν μακριὰ στὸ βάθος πᾶν στὸ βουνὸ φαίνεται ἡ μονὴ μετὰ ἄσπρα κελλάκια καὶ τὴν γαλάζια ἐκκλησιά... Ἐξέχῃ κάθε λυπηρὴ σκέψη πού τραβᾷ μαζί μου καὶ ἀφήνομαι στὴν γαλήνη καὶ στὴν προσδοκία τοῦ μοναστηριοῦ. Χωρὶς νὰ τὸ καλοπάρωμε εἶδῃσι μετὰ τὴν κουβέντα, φθάσαμε στὴν ἐξώπορτα τοῦ μοναστηριοῦ. Ἐξεπείσω καὶ αἰσθάνομαι δὴν μοναχισμένη — πόσο κακὸς καβαλλάρης εἰμαι — νάλεψε ἡ ἀδελφὴ Ὀλυμπία, πού με κρατοῦσε, θάμουν περμένη ἀνάσκελα.

Πῆραν εἰδηση πὼς φθάσαμε καὶ βγαίνουν ἔξω νὰ μᾶς ὑποδεχθοῦν, μπαίνουμε στὸ ἡγουμενικόν, μᾶς κάνουν καφέ.

Τὴν ἡσυχία! μόνο ὁ κτύπος τοῦ ρολογιοῦ τὴν ταράσσει. Τώρα στὸ «ποθοῦμεν»... Λέμε πὼς θέλουμε νὰ παροῦμε βόλτα τὰ κελλά καὶ φθάνουμε στὸ μικρὸ κελλάκι τῆς Εὐλαμπίας. Κάθεται πάνω στὸ κρεβάτι, γιατί εἶναι λίγο ἀδιάθετη, φορεῖ μιὰ μακριὰ ποδιά, — μόνο τὴν σκόλη βάζει τὰ ράσα — ἕνα κεφαλόδεμα κι' ἀπὸ πάνω τὸ μαῦρο τσεμπέρι. Βλέπω τοὺς γυμνοὺς τοίχους τοῦ κελλιοῦ καὶ σὰν νὰ δειλιάζω: ἕνα παιδί νὰ βρίζῃ εὐχαρίστηση;

— Πὼς πᾶς, Εὐλαμπία, δὲ θέλεις νὰ γυρίσῃς πίσω στὸν κόσμο; τὴ ρωτᾷ. Δὲ λυπάσαι τὴ μάννα σου πού σ' ἔχει μοναχίβη;

— Ὁχι! Τῆς φαίνεται, λέει, σὰν νὰ μὴν ὑπάρχῃ κόσμος γιὰ κείνην καὶ σὰν νὰ μὴν εἶχε ποτὲ ἄλλη μάννα ἀπὸ τὴν ὁσία μητέρα (τὴν ἡγουμένην). Στὴν ἀρχὴ εἶναι σιωπηλὴ κι' ἔχει ἕνα σοβαρὸ πᾶν τοῦς μὰ καὶ γλυκό.

— Δὲ θέλω νὰρχεται ἡ μάννα μου, λέει σιγά.

— Μὰ γιατί, Εὐλαμπία; Δὲν τὴν ἀγαπᾷς;

— Τὴν ἀγαπᾷ μὰ τώρα πιά δὲν εἶναι μάννα μου — ἡ Παναγία εἶναι.

Βραδυάει καὶ πᾶμε στὰ κελλά μας. Ἀνεβαίνουμε πάνω στὸ ἡγουμενικόν νὰ κοιμηθοῦμε. Μὰ ὁ ὕπνος δὲν κλείει τὰ βλέφαρά μας. Τὴ νύκτα, ἴσως σὲ τρεῖς, ἐπὶ πᾶσι δώδεκα φορὲς τὸ καμπανέλλι. Εἶναι γιὰ νὰ σηκωθοῦν οἱ ἀδελφὲς νὰ κάνουν τὰ χρεῖ τους. Τώρα κι' ἡ ἀδελφὴ Εὐλαμπία μετὰ τὸ κοντὸ της ῥάσο στέκεται στὸ στασίδι τοῦ ψάλτη. Στὸ χερουβικόν πού ψάλλει ἔχει μιὰ γλυκάδα, ἕνα πάθος ἢ φωνὴ της, πού πρώτη φορὰ ἀκούσα.

Τελειώνει ἡ ἐκκλησιά καὶ πᾶμε σὲ λιγάκι στὸ κελλί της. Τώρα ἔχει πιδ πολὺ θάρρος. Λέει στὴν ἀδελφὴν μου νάρθη κι' ἐκείνην νὰ γίνῃ καλογεῖα, γιατί δὲν τῆς ἀρέσει; Ἐκείνη θέλει νάρθη καὶ χίλιες ἀδελφές. Κι' ἂν δὲν μπορῇ, ἂς εἶναι ἕκατὸ τουλάχιστο.

Δάμπει τὸ προσωπάκι της. Βραδυάει, ἐτοιμαζόμαστε, χαίρετοῦμε, καὶ πάλι στὰ γαῖδουράκια γιὰ τὸν γυρισμό. Ὄρες καὶ μέρες μιλῶμε καὶ σκεπτόμαστε τὴν ἀδελφὴν Εὐλαμπία καὶ ἀντηχεῖ σ' αὐτιά μας ἡ ἀγγελικὴ φωνὴ της: «Πᾶσαν τὴν βοιωτικὴν ἀποθώμεθα μέριμναν».

Ἰνδιάννα

ΠΟΥ ΠΑΣ;

— Που πᾶς, ἀγόρι μου χρυσό, χωμένο στὰ λουλούδια;
— Ο δούτσος πατέρας σου σε κλαίει λαχταριστά.
— Με πόνεσε ὁ Πατέρας μου καὶ στέλνει τ' ἀγγελουδία, Κοντά του νὰ με φέρουνε μὴν ὥρα πὶο μπροστά.

— Που πᾶς, καὶ τὴ μαγνούλα σου μονάχη τὴν ἀφήνεις;
— Ἀπὸ τὸν πόνο ἢ φτωχὴ γλυκὰ σου τραγουδῶ...
— Συγνώρε με, σὲ πόνεσα γιὰ χάρι μόνον Ἐκείνης Που πιότερο μ' ἀγάπησε καὶ τρέχω νὰ τὴ δῶ.

— Που πᾶς; Γιατί σὲ βάλανε σ' ἄλλοκοτο κρεβάτι;
Σήκω, ἀδερφούλη, μ' ἄλλονε νὰ παίζω δὲ μπορῶ.
— Μὰ τ' ἀδερφάκια τ' οὐρανοῦ μοῦ ψιθυρίζουν κάτι Κι' ἀπ' τὴ χαρὰ τους στήσανε στὸν οὐρανὸ χορὸ.

Ἀργάμπειλη

ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Νά, ἕνας κουρασμένος διαβάτης πού σέρνει τὰ βαρεὰ βήματά του, στὸν ἀγκαθοσπαρμένο δρόμο τῆς ζωῆς του. Τὸ πρόσωπό του εἶναι μὴ μάσκα ἄψυχη, πού πάνω στὰ χεῖλη τῆς ἔχει περῶσει ἕνα χαμόγελο, κρύβοντας ἀπ' τὴς περιέργειες καὶ φθονεῖς ματιές τοῦ κόσμου, τὸ σπαργαμὶ τῆς ψυχῆς του.

Τὰ μάτια του, ὁ ἀλάθευτος αὐτοῦ καθρέφτης τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, δὲν σ' ἀφήνουν νὰ δῆς ὡς τὰ κατὰβάρθια του, γιατί εἶναι σκοτεινὰ καὶ θολομένα κι' ἔχουν στελωθεῖ, κοιτάζοντας σ' ἕνα μακρινὸ σημάδι.

Τ' ἄσπρα χέρια του τὰ βασανισμένα, πέφτουν στὰ πλάγια του σὰν δυὸ φτεροῦγες τσακισμένες πού δὲ γιαιτρεῖνται ποτὲ πιὰ.

Καὶ περνάει ὁ κουρασμένος διαβάτης, σέρνοντας τὰ βαρεὰ βήματά του, στὸν ἀγκαθοσπαρμένο δρόμο τῆς ζωῆς του ὡς πού νὰ φτάσῃ στὸ τέλος.

Ἐμμε Μόρελαντ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δάσκαλος: — Τί γένους εἶναι τὸ ὄν;

Ὁ Μαθητής: — Δὲν ξέρουμε ἀπὸ πρὶν, πρέπει νὰ ἰδοῦμε τί πούλι θὰ βγάλῃ.

Ὁ φίλος πού θέλει νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα τοῦ Νίκου, ρωτᾷ:

— Νίκο, μέσα εἶναι ὁ πατέρας σου; Κι' ὁ Νίκος:

— Μία στιγμὴ, νὰ τὸν ρωτήσω.

Τζιλ

— Τάκη, μὴν κάνεις ἀταξίες. Δὲν βλέπεις πὺς κοιμάται ὁ μπαμπάς σου;
— Μὰ, μαμμά, δὲν ὁ μπαμπάς εἶναι ξύπνιος καὶ κάνω ἀταξίες μοῦ δίνει ξύλο, δὲν κοιμάται μὲ μαλλῶνεις ἐσύ, πότε θὰ παίζω λοιπὸν κι' ἐγὼ λιγάκι;

Ντίνος Θώμης

Νίκος: — Μαμμά! Πόσους κεφτέδες νὰ φῶ;

Μαμμά: — Ἐνάμισυ κεφτέ, παιδί μου, καὶ λίγη σαλατίτσα.

Νίκος: — Τί λές, μαμμά; Ἐνάμισυ κεφτέ; Δυό, τὸ λιγώτερο.

Μαμμά: — Ἐ, φάε, δύο.

Νίκος: — Μὰ, λίγοι εἶναι καὶ δύο! Μαμμά: — Ἐ, φάε τρεῖς, κι' ἀφησέ με ἡσυχῇ.

Νίκος: — Νταντάα! Ἡ μαμμά εἶπε νὰ φάω τέσσερις κεφτέδες καὶ σαλάτα!

(Γεγονός)

Αἰώνιος Θεῶλος

Ὁ μικρὸς Ντίνος πού ἀκουσε πὺς τῆς γιαιγιάς του τῆς ἀρέσει πολὺ ἢ μουσική, τὴν ρωτᾷ:

— Γιατί, καλὲ γιαιγιά, ἀφοῦ σ' ἀρέσει τόσο ἢ μουσική, δὲν μοῦ παίρνεις μὴ καραμούζα νὰ σοῦ παίζω ὅλη μέρα;

Ντίνος Θώμης

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Γ' Ἰδε Διάπλασιν τοῦ 1933, φυλ. 40]

Δὲν εἶμαι καὶ τόσο ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα αὐτοῦ τοῦ Μικροῦ Διαγωνισμοῦ. Εἶχα ζητήσει ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους μὴ γελοιογραφία, μὴ γελοιογραφικὴ σειρὰ ἢ μὴ Μαγικὴ Εἰκόνα. Κι' ἔλαβα ἀρκετὰ τέτοια σκίτσα. Ἐλάχιστα ὅμως ἀπ' αὐτὰ μὲ σταματοῦν. Τὰ περισσότερα ἢ ἔχουν κάποια πρωτότυπη, ἐξυπνὴ ἰδέα, μὰ δὲν ἔχουν καθόλου τέχνη ἢ ἔχουν κάποια τέχνη στὸ σχέδιο, μὰ εἶναι κυτὰ ἢ εἶναι ὁλοσχεδίου παιδιάκια κι' ἀσήμαντα κι' ὡς σχέδιο κι' ὡς ἰδέα. Μερικὰ, τέλος, μοῦ φάνηκαν κι' ἀντιγραφὲς ἀπὸ ξένα (προπάντων γελοιογραφικὲς σειρές). Ἀλλὰ φορὰ, θυμοῦμαι, ὁ κύκλος μας εἶχε περισσότερους καλοὺς σχεδιαστὲς. Τώρα ἔχει λίγους. Ἐκτός ἀν δὲν πρόφτασαν νὰ λάβουν μέρος στὸ Διαγωνισμὸ ὅλοι...

Φυσικά, εἰν' ἀδύνατο νὰ μιλήσω γιὰ καθέν' ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔργα πού ἔλαβα. Καὶ θὰ περιορισθῶ μόνον σ' ἐκεῖνα πού ὁπωσδήποτε μὲ σταμάτησαν,

Ἡ Ζωούλα Ν. Κατσαβᾶ, πού πρῶτη φορὰ διαγωνίζεται, σχεδιάζει ἀρκετὰ καλά. Ἀπὸ τὰ τρία σκίτσα πού στέλνει, προτιμῶ τὸν «νεοπλουτοῦ πού ἦλθε ἀπ' τὴν Ἀμερική». Εἶναι πραγματικῶς ἕνας τύπος. Ἡ γελοιογραφικὴ σειρὰ τῆς Σφιγγὸς μοῦ ἀρεσε ὡς ἰδέα ἢ ἐκτέλεση ὅμως ἀτεχνή. — Πολὺ καλὴ ἢ Μ. Εἰκὼν τῆς Φιορίντας, ὅπου ζητεῖται ὁ ὑπηρετὴς τῆς κυρίας κι' εἶναι αὐτὴ ἢ ἴδια ἄμα τὴν κοιτάξῃ κανεὶς ἀνάποδα. Δυὸ ὅμως τέτοιου εἶδους Μαγικὲς Εἰκόνες, σταλμένες ἀπὸ τὸ Δυσόχαρτο, εἶναι καλύτερα σχεδιασμένες.

Ἡ καλύτερη ἀπ' τὴς γελοιογραφικὲς σειρές, ὡς ἰδέα, ὡς ἀστεία ἱστορία, εἶναι τοῦ Ρωβύρου Κατακτητοῦ: «Ἐνας κυνηγὸς, ἀτυχὸς στὸ κυνήγι, ἀγοράζει ἕνα ζωντανὸ λαγὸ καί, γιὰ νὰ φανῇ πὺς τὸν σκότωσε, τὸν δένει σ' ἕνα δέντρο καὶ τὸν πυροβολεῖ. Μὲ τὸν πυροβολισμὸ ὅμως, ἀντὶ νὰ σκοτωθῇ ὁ λαγός, κόβεται τὸ σχοινί του καὶ τοῦ φεύγει πηλά. — Ἡ σειρὰ τοῦ Δαμπαδῖα (ἕνας πού βγάζει τὸ δόντι του κι' ἀπὸ τὸν πόνο δίνει μὴ γροθιά τοῦ γιαιτροῦ κτλ.) δὲν εἶναι τόσο νόστιμη, τὸ

σχέδιο ὅμως ὑπερέχει. Ἀπ' ὅλους τοὺς διαγωνιζομένους, ὁ Δαμπαδῖας σχεδιάζει καλύτερα, ἀνετώτερα καὶ πρωτοτυπώτερα.

Μοῦ φαίνεται ὅμως πὺς ἡ Ἑλληνοπούλα ἔχει μεγάλο φυσικὸν ταλέντο. Ἦταν μόλις 14 ἐτῶν ὅταν ἔκαμε τὸ ἔργο τῆς, τῆς ἔλειπε ἢ καλλιέργεια, ἢ ἀσκήσις, ἢ πεῖρα, ἀλλὰ πόσο ἐκφραστικὴ εἶναι ἢ γραμμὴ τῆς, καὶ τί ζωὴ, τί κίνησις ἔχουν αὐτὰ τὰ συμπλέγματα τῶν παιδιῶν τοῦ Σχολείου πού ζωγραφίζει! Κάτι θὰ κάμῃ ἢ Ἑλληνοπούλα ἀν ἐπιδοθῇ στὴ ζωγραφικὴ. — Κι' ἢ γελοιογραφικὴ σειρὰ τοῦ Γολιάθ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῇ μὲ τὸ ἀτεχνὸ αὐτὸ σχέδιο. Εἶναι ὅμως πολὺ νόστιμη ἱστορία, καὶ τὸ σχέδιο ἀκόμα, μ' ὅλη τὴν ἀτεχνία του, δείχνει κάποιο ταλέντο. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ πῶ καὶ γιὰ τὴν κάπως τεχνικωμένην σειρὰ τοῦ μικροῦ Ἰδομενεῦς. — Ὅσο γιὰ τὰ ποικιλόμοια τῆς Ἀζαῖδος, τὰ τόσο ἐξυπνα, μὴν εἶναι ἀντιγραφὴ; Μὰ κι' ἢ σειρὰ τοῦ Ἀραπάκι («πὺς βγαίνουν οἱ μὸδες») μοῦ φαίνεται σὰν ξένη.

Ἀπὸ τὴς καλὲς κι' ἢ Μαγικὴ Εἰκὼν τοῦ Ὀάλης Βλαστοῦ μὲ τοὺς Κινέζους, καθὼς κι' ἢ τόσο πολὺπλοκὴ καὶ καλοδουλεμένην σειρὰ τοῦ Ἀνυπόταχτου. Πολλὴ πρωτοτυπία βοήθεια ἐπίσης στὴν σειρὰ τῆς Σεπεσμένης Λαίδης, μὰ κρῖμα πού τὸ σχέδιο ὑστερεῖ.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, κατὰς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαμπαδῖας [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δυσόχαρτο [15Ε]. — Ζωούλα Ν. Κατσαβᾶ [15Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρωβύρος ὁ Κατακτητὴς [14Ε]. — Σφιγξ [13Ε]. — Σεπεσμένη Λαίδη [10Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον: Σεπεσμένος Λόρδος, Γολιάθ, Γλυκύλαλο Ἀηδονάκι.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλληνοπούλα [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνυπόταχτος [14Ε]. — Φιορίντα [14Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰδομενεὺς [12Ε]. — Ὀάλης Βλαστός [11Ε]. — Ἀζαῖς [10Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον: Φερμινίστρια, Ἀραπάκι, Λεβάντα, Ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος, Στέλιος Παπαεμμανουήλ, Πειραιωτάκι, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [6Ε] εἰς ἕκαστον: Μυρωμένο Κρινάκι, Αἵματοβαμμένη Δόξα, Γιόχαν Μανδαλάκος, Αὐγούλα, Γαλανὴ Νεράιδα, Ρωμαλεὸς Πιταριτικός, Ἰάσων Σανθός.

Ἀπὸ τὰ βραβευμένα ἔργα θὰ δημοσιεύσω τὰ καλύτερα, ὅχι ὅμως καὶ ὅλα τὰ δημοσιεύματα, γιατί μερικὰ εἶναι μὲ μολύβι καὶ δὲν φωτογραφοῦνται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΗ ΑΝΕΜΟΝΕΙΤΕ πὺς κάθε παραγγελία σας γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μὴ τυπωμένη ταῖνια, ἀπ' αὐτὲς μὲ τὴν ὁποῖα σὲς στέλνεται κάθε ἐβδομάδα τὸ φύλλο.

Η «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ» ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ ΤΟΥ ΜΠΑΡΡΙ

Ἡ καινοτομία πού σὲς ἀγγέειλα μὲ τὰ Νέα τοῦ 1935, πραγματοποιήθηκε. Ἀπὸ τὴν περασμένη Πέμπτην ἀρχισε ἢ ἐκπομπὴ διαπλασιακῆς ὕλης γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα ὅλου τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τοῦ Μπαρρι τῆς Ἰταλίας. Καὶ θὰ γίνεται τακτικὰ κάθε Πέμπτη, ἀπὸ τὴς 9,5' μ. μ. ὡς τὴς 9,30'. Ὅσοι ἔχετε ραδιόφωνο προσέχετε πάντα αὐτὴ τὴν ἡμέρα κι' αὐτὴ τὴν ὥρα. Σήμερα δὲν ἔχω καιρὸ καὶ τόπο νὰ σὲς πῶ περισσότερο. Τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα θὰ μάθετε ὅλες τὴς λεπτομέρειες. Γιὰ τὴν ὥρα... ἀκοῦτε!

ΒΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 23 Ἰανουαρίου 1935

ΠΟΛΛΑ, πάρα πολλὰ γράμματα σήμερα μπροστά μου! Καὶ τὰ μισὰ σχεδὸν — φαντασθῆτε — εἶναι... περὶ σέμα ἀπὸ τὴν περασμένην ἐβδομάδα. Τί καλά, ἀν κατὰ φερνα τουλάχιστο νὰ παντήσω σ' αὐτὰ!... Ἡ λέω ἀπὸ λίγα, κατὰ τὸ δυνατόν, στὸν καθένα, καὶ νὰ ἰδοῦμε.

Δὲν εἶχες ἄδικο, Ἀσκαντέρ. Ἡ ἐκλογὴ ψευδωνύμου εἰν' ἕνα ζήτημα πού δὲν λύνεται πάντα τόσο εὐκόλα. Ἐξέρω παιδιά πού συλλογίζονταν, πού ἐφαχναν μὴνες γιὰ νὰ βροῦν ἕνα ψευδώνυμο «τῆς τελείας τῶν ἀρεσκείας». Σὺ, μετὰ πολλὰ, βρήκες αὐτό, πού περὶ σέμα σημαίνει τὸ μικρὸ σου ζῷον. Καὶ δὲν χτυπᾷ τόσο ἄσχημα, ὥστε νὰ ἴσως μόνο σὲ σένα... Ναι, τώρα εἶσαι πάντοτε. Ἐμπρός!

Εὐχαριστῶ πολὺ, Ἀλκίνοισ, καὶ περὶ μὲν. Ἐχω ὅμως τὴν ἰδέα πὺς μποροῦσε νὰ μὲ γράψῃς καὶ νωρίτερα. Μὲ λίγη θέλησις, θὰ σάφινε αὐτὸς ὁ «Κέρβερος» τῶν ἐπαναλήψεων γιὰ τοὺς διαγωνισμοὺς, πού καθόταν «πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου» — ἀν καὶ ὁ Κέρβερος τῆς μυθολογίας δὲν καθόταν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι κανενός, ἀλλ' ἀπλῶς φύλαγε τὴν πόρτα κι' ἐμπόδιζε ὅποιον ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸν «Ἀδ». . .

Φαντάζομαι, Μικρομέγαλε, τί παιχνίδια θὰ ἔκαμες μ' αὐτὸ τὸ χιόνι πού ἔφτασε στὸ χωριὸ σου μισὸ μέτρο. Ἐδῶ δὲν χιόνισ ἀκόμα, μόνον ἀφρονες βροχὲς εἶχαμε. Κι' οἱ μικροὶ Ἀθηναῖοι περὶ μόνον καὶ παρακαλοῦν νὰ ἐξηγήσουν κανένα πρωτὶ καὶ νὰ ἰδοῦν τὴν πόλιν κάταπρη... .

Κι' ἢ Χωρὶς Φτερά μοῦ γράφει γιὰ τὸν καιρὸ πού κάνει στὸ χωριὸ τῆς, ἀλλὰ δὲν φαίνεται τόσο ἐνθουσιασμένη. Τὸ χιόνι ἔχει βέβαια πολλὰ καλά, ἀλλὰ κι' ἕνα μεγάλο κακό: σταματᾷ τὴν συγκοινωνία. Ἐτοὺς ἢ φίλη μου δὲν ἔλαβε τὸ φυλλάδιό μου τὴν ἡμέρα πού τὸ περίμενε κι' αὐτὸ τὴν τενοχώρας πολὺ... .

Γιὰ γὰρ Βρωσούλα, σὺ ἐνέκρινες, καθὼς θὰ εἶδες, αὐτὸ πού ἀρέσει στὸ μπαμπά καὶ σὲ μένα. Ἐκεῖνο πού ἀρεσε σὲ σένα ἔχει πολὺ τοπικὸ χαρακτήρα καὶ λίγο ἢ τὸ καταλάβαιναν. Γιατί καὶ λίγοι ἔχουν πὺς τὸ «γιοῦλακι» σημαίνει μενεξεδάκι, καὶ τὸ «δολομπλάβο» (δολογάζο) εἶναι τὸ ἐπίθετο πού δίνουν στοὺς μενεξέδες οἱ ζακωνοὶ ἀνθρωπολόγοι.

Ἀνανέωσα, Μαγκαλύ, τὴν συνδρομὴ σου καὶ τὸ ψευδώνυμο καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Χαίρω πού σὺ ἀρέσουν τόσο πολὺ τὰ ἐπικρινὰ μυθιστορήματα. Μόνον τὸ ἕνα («Ἡ

κληρομία τοῦ Φακίρη») θὰ βαστάξῃ ὅλο τὸ χρόνο. Τὸ ἄλλο θὰ τελειώσῃ μὲ τὴν ἐξαμηνία. Ἡ Χλόη δὲν ἔλλαξε ψευδώνυμο, μὰ οὔτε ἀνανέωσε αὐτὸ πού εἶχε.

Δούλα, ἀν καὶ ἀργά — ἀλλὰ δὲν φταίω γι' αὐτὸ — σὺ στέλνω τὴς μητρικὲς μου εὐχὲς γιὰ τοὺς εὐτυχισμένους σου γάμους. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ πού δὲν ἐπαφες νὰ μ' ἀγαπᾷς καὶ νὰ φροντίζῃς γιὰ μένα. Ἐνέγραφα τὸν νέο μου φίλο καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ κι' ὁ ἴδιος γιὰ νὰ τὸν γνωρίσω καλύτερα.

Καὶ σένα, Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπάρθωμα. Πολὺ νόστιμη ἢ γελοιογραφικὴ αὐτὴ σειρὰ καὶ τεχνικὰ ἀντιγραμμένη! Δυστυχῶς τὰ λόγια, γραμμένα μέσα στὴς εἰκόνες, οὔτε νὰ δοῦνται μποροῦν, οὔτε ν' ἀλλοῦν, γιὰ νὰ γίνουν ὅπως θὰ, τὰ ἡθλα. Τὴ λέξη πού μὲ ρωτᾷς τί σημαίνει δὲν μπόρεσα νὰ τὴ διαβάσω ἢ νὰ τὴ μαντέψω εἰς τελευτήν; Δὲν θάνα βέβαια εἶται... .

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Σοφία Καλοῦρη, γιὰ τὰ καλά λόγια καὶ γιὰ τὸ ἐσπάρθωμα. Ἐστειλα στὴν νέα μου φίλῃ τὰ φυλλάδια. Ἐπίσης ἔστειλα Σήμα, Ὀδηγὸ καὶ τὸ φυλλάδιο ἐκεῖνο πού δὲν εἶχες λάβει. Τὸ ταχυδρομεῖο σας φαίνεται λιγάκι ἀτακτικό, γιατί εἰς τὸν στέλνω τὰ φυλλάδια τακτικώτατα. Δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο, νὰ μοῦ γράψῃς πὺς συχνά;

Φίλη Συνοδινού, νέα μου φίλη, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα καὶ λυπήθηκα πού λές πὺς οὔτε ψευδώνυμο θὰ πάρῃς, οὔτε στὴν κίνησις θὰ λαβαίνῃς μέρος. Γιατί, ἀφοῦ φαίνεται νάχῃς τόσο ζήλο; Δὲν ἔχεις καιρὸ; Σὺ ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἀπὸ τὸ Δεκεμβρίου.

Πρῶτα-πρῶτα, Βασιλίσσα τῆς Χαρᾶς, νὰ σὲ συγχαρῶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου στὴ συναυλία, πού τόσο ἔσοχα ἀπέδωσες τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ Χαϊντελ. Στους Κινηματογράφους δὲν πηγαίνω, ἔξω ὅμως πὺς, ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ ἔργα, τὸ φτερινὸ ἦταν μουσικῶς ἀνώτερο. Ὁ κ. Φαίδων χάριξε πολὺ πού σὲ εἶδε στοὺς «Φοιτητές».

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γνωριμία, Καμινά, κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Θὰ εἶδες καὶ τὴν δημοσίευσιν τῆς Ἀγγελίας σου καὶ ὅλα.

Καὶ σένα, Κουίν, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπάρθωμα. Ἐνέκρινες τὸ ψευδώνυμο τῆς ἀδελφῆς σου. Τί κακὸ αὐτὸ νὰ ρωσταίνῃς τὴς γιορτῆς, τίς ἡμέρας τῆς χαρᾶς! Εὐχομαι νὰ εἶναι οἱ τελευταῖες πού τίς πέρασες ἀρρωστή.

Χαίρω πολὺ, Ἀχινέ, πού ἀφῃσες κατὰ μέρος τὴν ἀδικαιολόγητη αὐτὴ ντροπὴ κι' ἀποφάσεις νὰ μοῦ γράψῃς ὅτεπ' ἀπὸ τῆς σερα χρόνια πού μὲ διαβάσεις. Ὁ κ. εἶδες τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου σου. Χαίρε-

τισμοὺς στὴν ἀδελφὴ σου, πού ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃ τώρα κι' αὐτὴ.

Ὁ, καὶ πολὺ γρήγορα, Ρέλια! Τὰ χρόνια, βλέπεις, κατακυλοῦν. Κάποιος ἔλεγε προχθὲς «κοντεύουμε νὰ φᾶμε καὶ τὸ 1935!» — «Ὁχι δά, τοῦ εἶπαν, ἀπὸ τώρα; Ἀκόμα δὲν μῆλῃς!» Καὶ τοὺς ἀποκρίθηκα: «Μ' ἀφοῦ κοντεύουμε νὰ φᾶμε τὸ Γενάρη; Αὐτὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος μῆνας τοῦ χρόνου» αὐτὸς μᾶς φαίνεται ἀτέλειωτος; κι' ἄμα περάσῃ αὐτός, οἱ ἄλλοι περνῶν ἄψε ὁύσε». Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις.

Δωροθέα Κανελλίδου, ἔλαβα τὴ συνδρομὴ σου καὶ σ' ἐνέγραφα μετὰ χαρᾶς. Σὲ παρακαλῶ νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν Ἐδαγγελία Τιμοθέου, πού, ἀν καὶ δὲν εἶναι πιὰ συνδρομητρία, μ' ἀγαπᾷ πάντα, μὲ θυμᾶται καὶ μὲ συσταίνει.

Ἀλῆθεια, Δάμων, εἶσαι ἀπὸ τοὺς πιὸ παλιούς μου φίλους. Γιὰ δεκάτη φορὰ μοῦ στέλνεις καὶ φέτος τὸ «ἀνανεωτικό» σου γράμμα — τί συγκινητικό! — καὶ μὲ διαβάσεις ἀπὸ μικρὸ παιδί ὡς σήμερα πού εἶσαι φοιτητής. Νὰ μοῦ φιλήσῃς καὶ τὰ μικρά ἀδελφία σου πού τοὺς μεταδίδεις ὅλη σου τὴν ἀγάπην.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, Σεπεσμένη Λαίδη, καὶ χάρηκα, γιατί πολὺν καιρὸ εἶχα νὰ λάβω γράμμα σου. Ἐδῶκα τὸ μπλιέτο στὸν κ. Φαίδωνα, πού σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον πού παρακολούθησες τὴ «θλιθερὴ ὑπόθεσις» του. Δυστυχῶς δὲν μποροῦσε νὰ τελειώσῃ ἀλλοιῶτα. Παρὰ νὰ διακοπῇ ἢ «Νέα Ἑστία», πού τὸ ἐσπάρθωκε 8 ἐτῶν μόνους καὶ τριακόσιες χιλιάδες δραχμὲς — ἄλλα τόσα στὸν κ. Κολλάρ — ἐπρότιμης νὰ τὴν ἀφήσῃ στὰ ξένα αὐτὰ χέρια, γιατί κρατοῦσαν ἀνίκητο ὅπλο, ἔνα συμφωνητικό, πού γιὰ νὰ κυρωθῇ ὡς ἐτεροαρές καὶ ἀθέμιτο, ἔπρεπε νὰ περάσουν χρόνια στὰ δικαστήρια.

Περαστικά, Τίτλια, στὴς ἀδερφές σου. Φοβερό, ἀλήθεια, τέτοια ἐπιδημία τύφου μὲ τόσα κρούσματα σὲ μὴ μόνον γειτονιά. Ἀπὸ τί προήλθε ἄραγε; Θὰ μολύνθηκε, χωρὶς ἄλλο, τὸ νερό. Πολὺ μὲ συγκίνησαν οἱ εὐχὲς σου γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ.

Δημήτρη Ν. Δαμπαδῖας, χαίρω πολὺ πού ἀποφάσεις νὰ μοῦ γράψῃς. Ἀδικα ὅμως φοβόσασιν μὴ γελάσω μὲ τὰ ὀρογραφικά σου λάθη, πρῶτο γιατί δὲν κάνεις καὶ τόσο πολλὰ, καὶ δεύτερο γιατί ἐγὼ, σὰ μητέρα, εἶμαι ἐπισκεπτικὴ στὰ παιδιά μου, καὶ μάλιστα τὰ μικρά σὰν καὶ σένα πού εἶσαι μόλις 10 χρονῶν. Γράψε μου λοιπὸν ἄρρω.

Ὑποσιπὸς τοῦ Ναπολέοντος, σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Σὺ ἐνέκρινες τὸ νέο ψευδώνυμο, ἀλλὰ τὸ παλιὸ σου μοῦ ἀρεσε καλύτερα. Ἀς εἶναι ὅμως, ἀφοῦ σένα σὺ ἀρέσει αὐτό... . Ἀ. τί ὠραία ἐκπληξὴ πού σὺ ἔκαμαν μὲ τὸ Δέντρο! Ἐκεῖ πού ἐνόμιζες πὺς δὲν θὰ γίνῃ φέτος, νὰ πᾶς στὸ σπίτι καὶ νὰ βρῇς ἕνα θαυμάσιο, μὲ 80 στολίδια, 30 κερὰ κι' ἕνα σωρὸ δῶρα! Καὶ τοῦ χρό

Μικρὴς Προσωποδοφοῦ. Περιγραφή πολὺ κοινὴ. Δείχνει κάποια εὐχέρεια στὸ γράψιμο. — «'Η δύση τοῦ ἡλίου» τῆς **Διάνε Χαϊντ**. Ὁραία εἰκόνα ἀλλὰ ἡ στιχογραφία ἐντελὲς ἀτεχνή κι' ἀδόκιμη. — «Χαρά πὺ φεύγει» τῆς **Λύρας τοῦ Ἀρίωνος**. Ὡς ἰδέα λίγο μπερδεμένο. Ὡς ποιήμα ἐντελὲς ἀτεχνό. Κανένα μέτρο δὲν κρατιέται στὸν ἀριθμὸ τῶν συλλαβῶν καὶ στὸν τονισμό. — «'Ενι δρᾶμα στῇ θάλασσα» τοῦ **Κλειδίου τῆς Εὐτυχίας**. Πολλὸ ἀπίθανο. Ἐνα καίκι δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ πνιγῇ τόσο εὐκολὰ κοντὰ στῇ στεριά ἀπὸ τὴ μιά στιγμή στὴν ἄλλη, κι' οὕτως παίρνει κανεὶς τὰ κιάλια του μαζί του ὅταν δὲν ἔχει ὁρισμένο σκοπὸ. — «Νοσταλγικὲς στιγμὲς» τοῦ **Μπιλ-Σπιλ**. Δὲν ἔχει κανένα ἐνδιαφέρον. Σκέψεις τῆς στιγμῆς, κοινότητες, ριγμένες ὅπως ἔτυχε πάνω στὸ χαρτί. — «Χριστούγεννα» τοῦ **Πατριωτικῶν Τριαντάφυλλου**. Ἀντικανονικὰ σταλμένο. Μόνο ἓνα κομμάτι ἐπιτρέπεται κάθε φορά. Χαριτωμένο, ἀφελέστατο (ἰδίως ἡ τρίτη στροφή) ἀλλὰ ἀτεχνό. — Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναμένεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὁρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνασυστάμενα ἱσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1935. Ὅσα σὺνδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρὸς Ἀθλητής, ἄ. (καὶ ὅχι κ. ὡς κατὰ λάθος ἐτυπώθη στὸ προηγουμένο φύλλο). Σίγφρητ, κ. (ΑΠ). Ἀσύλληπτος, κ. (;). Ὁρεσίβιος, ἄ. (ΣΣ). Γκρινιαιογαγίτσα, κ. (ΔΜ). Μικρὸ Ἀμυαλό, κ. (!). Καίσαρ Κασκαμπέλ, ἄ. (ΑΤ). Ἀδανιωτοπούλα, κ. (ΖΡ). Ἀδανιωτάκι, ἄ. (ἀδελφός). Φράντς Λίστ, κ. (ΡΖ). Μαγνήτης τῶν Ψυχῶν, ἄ. (ΓΚΑΣΠ). Σεβιτεμένος, ἄ. (ΚΜ). Ροδοπέταλο, ἄ. (...) Μελαγχολικὴ Ψυχὴ, κ. (! ? !). Χαμένη Εὐτυχία, κ. (μ.σ.γ.κ.).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Μίκυ Μάους, κ. Παρήγορος Ἄγγελος, κ. Ἀλκηστis, κ. Βολιώτικο Διαβολάκι, κ. Σφίγξ, κ. Ταυρομάχος, ἄ. Δοξασμένο Τριπολιτσάκι, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀπαξίζεται τοὺς φίλους τῆς: **Ἀπλὴν Καρδιὰν** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου· τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἶδες, σοὺ ἐνεκρίθη· εὐχομαι καθε ἐπιτυχία στῇ Γεωπονικῇ Σχολῇ) **Διαπλασιακὴν Συντροφιάν** Ἀμυαλῆς (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ περιμένω κι' ἄλλα· τὸ ψευδώνυμο ἐνεκρίθη) **Ἰγκαν** (ἐνέγραψα τὴ φίλη σου, πὺ τὴν χαίρω, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα) **Ποσειδῶνα** (5 τετράδια θὰ στείλω· ναι, ἔχω ἀκούσει κι' ἐγὼ γι' αὐτὰ τὰ μωσαϊκά, ἀπὸ τὰ ὠραιότερα πὺ ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα) **Σταύρον Σκουρλήν** (χαίρω πὺ ἔγινες καλὰ κι' ἐλπίζω τώρα νὰ μοὺ γράψῃς· περιμένω καὶ τὸ ξεσπάθωμα· Ὁδηγὸν ἔστειλα) **Θάλειαν** (ἔλαβα δικαίωμα ψευδωνύμου σου κι' εὐχαριστῶ τὸ κομμάτι θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴ σειρά του) **Ἀργεμμένην Θάλασσαν** (ἔννοια σου καὶ παντοῦ τώρα τὰδιάβροχα καὶ τὰ χοντρά ἐπαναφορία εἶναι σ' ἐνέργεια, γιὰτὶ ὅπου δὲν κάνει κρύο, βρέχει γενναῖα· στὰ βορεινά, ἐννοεῖται, χιονίζει· χειμῶνας εἶν' αὐτός...) **Σεπε-ομένον Δόρδον** (σ' εὐχαριστῶ, καθὼς καὶ ὁ κ. Φαίδων) **Σαλονιτίσαν** καὶ **Φούγκαν** (ὁ κ. Ε. σὰς εὐχαριστεῖ πολὺ) **Πόσην** καὶ **Κικὴν Ματζουράνην**, **Κ. Σε-φτέρην** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 'Ιανουαρίου, θάπαντῶμαι στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 272ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου, δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Μαρτίου.

100. Δεξιόγρφος

Μὴ πόλῃ δίνεις μόνον
Σὲ βασιλεῖα βαρβάρων,
Κι' ἄλλον στὸν ἴδιον θρόνον
Καθίζεις ἄρον-ἄρον.

Ἀδελαῖς

101. Μεταγραμματισμός

Νῆσος εἶμαι στὸ Αἰγαῖο,
Ἐνα γράμμα ἂν μοὺ ἀλλάξης,
Φίλο σου πιστό, γενναῖο,
Μὲ χαρὰ σου θὰ φωνάξης.

Βέλως

102. Ἀναγραμματισμός

Ἀγίασε πὺ λὲς κι' αὐτὴ,
Τ' ὄνομά της εἶναι μέγα·
Μὰ λιγάκι ἂν μπερδευτῇ,
Βλέπεις ἄξαφνα μὴν... αἶγα!
Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων

103. Αἶνιγμα

Πόλῃ καὶ χώρα ἀρχαία τὸ θηλυκὸ μου
Δηλοὶ σαφῶς.
Καὶ σῶμα χημικὸ, τὸ οὐδέτερό μου,
Δίνει καὶ φῶς.

Ἀγκάδι

104. Δικτυωτὸν

*****=Ἀσκήσις

*****=Θεὸς ὑποχθόνιος

*****=Ὁ Διάβολος

*****=Τὸ ὄχι
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Σπίρτο Μονάχο

105. Ἐπιγραφή

Ε Α Τ
Ρ Π Τ Α Υ
Γ Α Ε Α Κ Χ Η
Α Ε Κ Ι Τ Α Τ Σ Τ
Λ Α Η Α Μ Α Ν
Ι Μ Β Ω Σ
Ε Α Ω

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Σιμένη

106-110. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

μικτός, ἄψις, Ὀμηρος, κράτος, τροφή,
μορφωμένη Νοικοκυρούλα

111. Ἀπροσδόκητον

Ποῖος ὅταν ἐργάζεται παίζει, καὶ ὅταν παίζει ἐργάζεται;

Χρῆστος Χαλιώτης

112. Ποικίλη Ἀκροστιχis

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλεῖα:

1, Μέγας πλανήτης· 2, Νομοθέτης· 3, Ἀνθος εὐώδης· 4, Πόλις τῆς Ἰωνίας· 5, Εὐαγγελιστής· 6, Ὄρος τῆς Ἀττικῆς.

Μπετόβεν

113. Γρίφος

ευς	Μ Μ	αν	αν
Ο Ο	καίω Μ Μ	εμ	1, 3
ευς	ολ	αν	αν
		αν	

Παλαιὰ Ἑλληνis

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 47

566. Ἀρχιμήδης (ἀρχή, μηδεῖς). — 567. Ὁβολὸς-Βόλος. — 568. Σπορά-Πάρος. — 569. Ἡ τράτα (ἀλκυονίδων καὶ χορὸς). 570.

Κ

Ω Ο Ν

Α Η Δ Ο Ν

Λ Α Υ Ρ Ι Ο Ν

Π Α Τ Ρ Ο Κ Λ Ο Σ

Ε Ρ Α Τ Ο Σ Θ Ε Ν Η Σ

571. ΣΕΣΩΣΤΡΙΣ (Ἐρις, ὥστε, τρεῖς, ρίς, ἴσις). — 572. Δειψία, Μιλᾶνον, Λονδίνον, Βιέννην, Μόσχα. — 573. ΚΟΖΑΝΗ (Κακός, Ὀλον, Ζάπλουτος, Ἀμελής, Νάνος, Ἡλίθιος). — 574. Ὁ κλέφτης τὸν πρῶτον χρόνον χαιρέται. — 575. Ἡ μετόπη εἶναι μέρος τοῦ ναοῦ (ι, μετὸ πλ, ι. ναὶ μερ', ὅστων ἄου).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10, τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξις μετὰ πᾶσα δὲ στοιχεῖα ὁρ. 1 καὶ μετὰ κεφαλαία ὁρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΕ' — 78]

Ἀλληλογραφῶ. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Γράφατε: Ἀλίκη Παναδοπούλου, ὁδὸς Ἐλίας, Βέροια, διὰ:

Καρμῖνα

[ΔΕ' — 79]

Μπαίνοντας στὸν Διαπλασκόκομο, χαίρετ' ὅλους-ες.

Σίγφρητ

[ΔΕ' — 80]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησιν τοῦ Διαπλασκόκομο χαίρετ' ὅλους-ες. Γράφατε: Σταύρον Σ. Σκουρλήν, Καρπενήσι, Εὐρυτανίας, διὰ:

Ὁρεσίβιος

[ΔΕ' — 81]

Χρυσὴ Ἀκτίνα, ἐλπίζαμε τὸ 1935 νὰ σοῦφερνε μυαλό. Γελαστήκαμε. Κρῖμα.

Βιολέττα, Μαργαρίτα

[ΔΕ' — 82]

Ταξιδιώτη, βρέσε με. Ἀσκληπιέ, ἀλληλογραφεῖς; Δ/σις: Φικίτσαν, Κορυζοποιεῖον, Κέρκυραν. διὰ:

Ροδοπέταλο

[ΔΕ' — 83]

Βέδα, ἀγαπητέ μας φίλε, στὴ γιορτῇ σου στέλνουμε χίλιες χρυσὲς εὐχολογίες. Ἀγαρόπελη, Πειραιωτάκι

[ΔΕ' — 84]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΜΙΛΛΑ

(Ὁνομασία τῆς Διαπλάσεως, φύλ. 51 1934)

Ἰδρύεται Σύλλογος. Σκοπός: Ἐσπαθισμὸς, Συνένοσις Συλλόγων εἰς Πανδιπλασιακόν, κτλ. Διοικητικὸν Συμβούλιον· Πρόεδρος: Ὀλιβιέρους Κρόμβελ. Γραμματεὺς: Μικρὴ Αἰγυπτία. Ταμίας: Μασκώτ. Ἀντιπρόεδρος: Γαλαξίας Ἀγγελοῦ. Δι. Παρατηρημάτων: Δογιώτατος. Διαγωνισμῶν: Νοικοκυρούλα. Μέλη: Τρελλὰ Ἀόλα, Κεφαλωνιτοπούλα. Προσεχῶς: Συμπληρώσις Διουκ. Συμβουλίου. Ἐγγεγραφεῖς ὅλοι-ες μέλη. Δ/σις: Θ. Χριστοπούλου Πρατίνου-Διοχάρους. Ἀθήνας.

[ΔΕ' — 85]

Ἐανθὴ Κουκλίτσα = Τασία Καββαδία δὲν εἶναι ἔτσι; Φοῖτηρ Σοπὲν

[ΔΕ' — 86]

Ἐκπυρσοκρότησις κανονισμῶ. Μπούμμ. Καθαρευουσιάνος = Γεώργιος Μόσχας

Κεραμίδα θὰ σοῦρθε εἰς;

Δημήτριος Παπανώστας